

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สอง
นคร
สิบห้า
วัน



สอง
นคร
สิบห้า
วัน

ENTER

ผลงานโดย

ผู้เขียน 'ฉางอันสิบสองชั่วยาม'

พิมพ์ครั้งที่ 1

2

马伯庸 Ma Bo Yong เขียน
สนสรภญญา แปล



ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER
ผลงานโดย
ผู้เขียน 'จางอันสิบสองชื่อชาย'
พิมพ์ครั้งที่ 1

สอง
นคร
สิบห้า
วัน

2
马伯庸 Ma Bo Yong เขียน
สนธยา ภา



สอง
นคร
สิบห้า
วัน

2
ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน



สอง
บท
สิบห้า
วัน

สอง
บท
สิบห้า
วัน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**



ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ท่านทั้งหลายที่ได้อ่าน 'สองนครสิบห้าวัน' เล่มแรกแล้วคงปวดเหงื่อไปตามๆ กัน เพราะถึงแม้ชื่อเรื่องจะบอกตรงๆ ว่าเรื่องราวจะเกิดขึ้นในสิบห้าวัน ทว่าเรื่องราวในเล่มแรกทั้งหมดยังไม่พ้นหนึ่งวันด้วยซ้ำ ยิ่งไปกว่านั้นจุนจีและพรรคพวกก็ยังหลบหนีออกไปจากเมืองหนานจิงไม่ได้เลย อย่างไรก็ตามมีคำกล่าวว่าการเริ่มต้นนั้นยากเสมอ การเดินทางกลับเป่ยจิงของจุนจีก็อาจเป็นเช่นนี้ ส่วนหลังจากนั้นไปอาจจะราบรื่นขึ้น...หรือไม่ก็ยากลำบากจนไม่มีเวลามาบ่นอีก

โดยในเล่มสองนี้เราจะได้รู้แล้วว่าการเดินทางอันดุกละหุกและพิลึกพิลั่นนี้เหตุใดถึงจำกัดเวลาแค่สิบห้าวัน แล้วพวกจุนจีจะเอาชนะขีดจำกัดทางเวลารวมทั้งเอาตัวรอดจากศัตรูร้ายกาจที่คอยไล่ล่าได้อย่างไร ทุกท่านคงต้องรีบติดตามองคิรัชทายาทไปเสียแต่ตอนนี้ มิเช่นนั้นอาจไม่ทันการณ์...

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

หม่าป๋วย นักเขียนผู้ชนะเลิศ 'รางวัลวรรณกรรมแห่งชาติ' และ 'รางวัล
ความเรียงจู่จื่อซิง' เจ้าของสมญานาม 'ยอดปี่ศาจแห่งวรรณกรรม' เพราะ
ความสามารถในการเขียนได้หลากหลายแนว

นอกจากนี้ยังได้รับคำวิจารณ์จากผู้เชี่ยวชาญในแวดวงวรรณคดีว่าเป็น
ผู้สืบทอดงานเขียนนิยายอิงประวัติศาสตร์นับแต่เกิดเหตุการณ์ 'ขบวนการ
4 พฤษภาคม' ในปี ค.ศ. 1919 ด้วยสำนวนภาษาและเอกลักษณ์ในการเขียน
ที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นตาตื่นใจ

ผลงานที่ผ่านมา ได้แก่ 'ฉางอันสิบสองชั่วยาม' และ 'ความลับแห่งสามก๊ก'

จักรพรรดิอยู่ไกลถึงนครหลวง
มีปลาตัวโตๆ ให้กินทุกวัน
ไหนเลยจะสนใจกุ้งแห้งตัวเล็กๆ อย่างพวกเรา!

บทที่ 9

เรือประทุนดำล่องอยู่เหนือผิวน้ำเงียบๆ ตามจังหวะถ่อของคู่ตั้งหยวน เรือของพวกเขากำลังล่องอยู่กลางแม่น้ำฉินไห่มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก ละแวกนี้ถูกเรียกขานว่า 'ฉินไห่โวลิบหลี' เป็นย่านหอศุนิกที่คึกคักที่สุด สองด้านล้วนเป็นหอสีเรือนรंबरองริมน้ำ เมื่อตกค่ำแสงจากโคมไฟจิตรตระการตาจำนวนนับไม่ถ้วนจะส่องสะท้อนอยู่เหนือผิวน้ำทางช้างเผือกกระยิบระยับวิบวาว น่าเสียดายที่คืนนี้ในเมืองไม่สงบ บ้านช่องห้องหอส่วนใหญ่จึงต่างดับไฟแต่หัวค่ำ เรือสำราญถูกผูกโยงไว้กับท่าผิวน้ำมีมิติตรวากับถูกปกคลุมไว้ด้วยเง้าอู้อี้

คู่ตั้งหยวนคอยคุมเรืออยู่ด้านนอก ส่วนซู่จิงซีตรวจบาดแผลขององค์รัชทายาทอยู่ด้านในกระโจมเรือ ตอนอยู่ที่ประตูเจิ้งหยางกับสวนพุโล่อบาดแผลจันจีถูกกระทบกระเทือนจนมีเลือดไหลซึมออกมาอีก นางอาศัยโอกาสนี้จัดการทำแผลให้เขาใหม่ อวี๋เซี่ยนที่นั่งอยู่ข้างๆ ใช้ปลายนิ้วจุ่มลงไปใ้ในแม่น้ำพลางอธิบายเส้นทางหลบหนีให้องค์รัชทายาทฟัง

"หากไปถึงด่านซีสุ่ย พวกเราก็จะเข้าสู่แม่น้ำฉินไหวส่วนนอก และเดินทางมุ่งหน้าต่อไปทางทิศตะวันตกได้ แล้วผ่านเมืองสี่โถวข้ามเขาซิงเหลียง ขอเพียงไปถึงปากด่านหลงเจียงก็ยอมเข้าสู่แม่น้ำฉางเจียงต่อไปได้ ถึงตอนนั้นทะเลกว้างใหญ่מצฉาโจนทะยาน จู๋ฮิวา นอกจากมองแล้วยังจะทำอันใดได้อีก หากใครหาความสำราญ พระองค์ยังชื่นชมสายฝนยามราตรีเหนือแม่น้ำหลงเจียงได้ด้วย นั่นนับเป็นหนึ่งในทัศนียภาพชั้นยอดของนครหลวงเดิมเช่นกัน"

อวี๋เซี่ยนจงใจพูดด้วยท่าที่สบายๆ ทว่าจู๋จันจี้กลับเอ่ยปากอย่างวิตกกังวล "ทว่าด่านซีสุ่ยกับด่านหลงเจียงล้วนมีทหารรักษาการณ์แล้ว พวกเราจะผ่านไปได้อย่างไร"

อวี๋เซี่ยนเหลือบมองเงาร่างผอมสูงที่อยู่ด้านนอก "ในเมื่ออยู่ตั้งหยวนเลือกเส้นทางนี้ เขาย่อมมีเหตุผล"

"เจ้าเริ่มมั่นใจในตัวเขา?"

"ไ่ก่ขันหมาขโมยใ้ว่าจะไร้ประโยชน์ กระหม่อมเพียงทำตามเมิ่งฉางจวิน* เท่านั้น" อวี๋เซี่ยนพูดอย่างถ่อมตน หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งเขาก็เอ่ยปากเตือนองครักษ์ทนายาทด้วยท่าที่ซึ้งซัง "หวังจิงกง** เคยวิพากษ์เมิ่งฉางจวินว่า 'เพราะมีพวกไ่ก่ขันหมาขโมยปรากฏอยู่ในเรือน ทำให้ผู้มีคุณธรรมไม่ยอมสวามิภักดิ์ต่อเขา' ดังนั้นพระองค์

* เมิ่งฉางจวิน เป็นฉายาของเถียนเหวิน ในพงศาวดารสี่จักรกล่าวถึงเมิ่งฉางจวินแห่งแคว้นฉี ครั้งหนึ่งซึ่งหมิ่นอ่องส่งเขาเป็นทูตไปยังแคว้นฉิน ฉินเจาอ่องชวนให้เขาเป็นอัครเสนาบดีด้วยชื่นชมในความสามารถและอัธยาศัย แต่เหล่าขุนนางกล่าวเตือนว่าเมิ่งฉางจวินอาจเป็นภัยต่อแคว้นฉินเพราะเป็นคนสนิทของอ่องแคว้นฉี เจาอ่องจึงสั่งกักบริเวณเมิ่งฉางจวินไว้ เมิ่งฉางจวินใช้ปัญญางามมีสติคลุมนงสนับปลมตัวไปขโมยชุดคลุมขนจิ้งจอกขาวอันล้ำค่าไปกำนัลสนมรักของเจาอ่องให้ช่วยเกลี้ยกล่อมเจาอ่องจนยอมปล่อยตัวเขาเป็นอิสระ แต่ระหว่างเร่งออกเดินทางจากแคว้นฉิน เจาอ่องเปลี่ยนใจให้คนไล่ตามจับกลับไป เมิ่งฉางจวินมาถึงด่านชายแดนหนานกู่ก่อนเวลาเปิดประตู จึงให้ผู้ติดตามเสียนเสียงไ่ก่ขันหลวงให้ทหารเปิดประตูก่อนเวลา จึงสามารถหลบหนีคนของเจาอ่องทัน เกิดเป็นสำนวน 'หมาลักขโมยไ่ก่ขัน' หรือ 'ไ่ก่ขันหมาขโมย'

** หวังจิงกง หรือหวังอันสื่อ (ค.ศ. 1021-1086) เป็นนักปกครอง นักอักษรศาสตร์ นักคิด และนักปฏิรูปในสมัยราชวงศ์เป่ย์ซัง (ซ่งเหนือ)

ไม่ควรหมกมุ่นอยู่กับวิถีเยี่ยงคนพาลคนถ้อยพวกนี้ จำต้องฝึกฝน
คุณธรรมถึงจะชนะใจผู้มึนคุณธรรม"

"พอได้แล้วๆ คำพูดดีคำบ่นว่าเจ้าลั้วนพูดอยู่คนเดียว" จูจันจี
เหลืออกตา นึกเสียใจเล็กน้อยที่รับอีกฝ่ายเข้าทำงานในตำแหน่งบุรพา
คนผู้นี้แม้จะฟังพาได้ แต่ก็พูดพลาไม่หยุด ชวนให้หงุดหงิดรำคาญใจ
เสียจริง

หลังจากซุจิงซีทำแผลให้ใหม่เรียบร้อย นางก็หันไปบอกกับอวี๋เซียน
"ข้าจำต้องรู้ หลังจากนั้นพวกเราจะต้องใช้เส้นทางน้ำกันอีกนานแค่ไหน
แล้วจุดพักเท้าต่อไปอยู่ที่ใด ข้าต้องไปซื้อยากับหม้อต้มยา"

อวี๋เซียนตอบ "ทันทีที่เข้าฉางเจียง พวกเราก็จะมุ่งหน้าเข้าสู่หยางโจว
หยางโจวเจริญรุ่งเรืองไม่แพ้หนานจิง ยาอันใดย่อมมีไม่ขาด" เขาพูด
อย่างมั่นใจมั่นใจ ดูท่าตลอดทางที่ผ่านมากคงครุ่นคิดไตร่ตรองรอบคอบ
แล้ว

"เช่นนั้นก็ดี" ซุจิงซีพยักหน้า ก่อนสะบัดอาภรณ์บนตัวด้วยท่าที่
เอือมระอาเล็กน้อย "ข้าเองก็ต้องเปลี่ยนชุดเหมือนกัน"

จูจันจีซ่ายมองอวี๋เซียนขวามองซุจิงซี ก่อนพูดขึ้นอย่างห้ามใจ
"ไม่อยู่ พวกเจ้าสองคนไม่อยากจะรู้บ้างหรือว่าผู้ตั้งหยวนไช่ลูกแท้ๆ ของ
สิงโตเหล็กหรือไม่ แล้วนำหกงคนนั้นมีความสัมพันธ์อันใดกับเขา"

เพราะคำพูดสองสามประโยคที่ได้ยินตอนอยู่ที่ประตูเจิ้งหยางคือ
เรื่องฐานะชาติกำเนิดส่วนตัว จึงหาควรซักไ้รายละเอียด อวี๋เซียนกับ
ซุจิงซีจึงไม่มีใครเอ่ยปากถึงเรื่องนี้ ทว่าจูจันจีห้ามใจไว้ไม่อยู่ อวี๋เซียน
รู้สึกวาทสนทนานี้ไร้สาระยิ่งยวด จึงบั่นหน้าบึ้งตึงไม่พูดไม่จา ส่วน
ซุจิงซีกลับเม้มปากยิ้ม

"เทียบกับพวกเขาสองคน หม่อมฉันใครรู้มากกว่าว่าพระองค์ทรงมี

สัมพันธ์อันใดกับคู่ตั้งหยวน"

"ข้าเคยบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือ พวกเราสองคนไม่รู้จักกัน!"

"คนหนึ่งคือรัชทายาทแห่งราชสำนักต้าหมิง อีกคนคือมือปราบ
เกียดจ้วนพำนักอยู่ก็แต่ในนครหลวงเดิม ว่ากันตามหลักแล้วไม่มีทาง
คบค้าสมาคมกันได้ ทว่าทุกครั้งที่เขาเห็นพระองค์ ศีรษะก็จะปวดร้าว
แสนสาหัส เรื่องนี้ต้องมีสาเหตุแน่ คนเป็นหม่อมอย่างหม่อมฉันพอเห็น
โรคแปลกยากรักษาก็อดเบื่อบานไม่ได้"

"อาจเพราะเขาดื่มสุรามากไปเลยทำให้สุขภาพย่ำแย่ก็เป็นได้"
จวจันจีพิมพ์ไม่อยากจะยอมรับว่าตนเป็นต้นเหตุ

ซูจิงซีกกล่าว "เรื่องนี้ก็ไซ้ว่าจะเป็นไปไม่ได้ ร่างกายมีศีรษะเป็น
ศูนย์กลาง อวัยวะหกรองยังปราณปลอดโปร่ง อวัยวะห้ากลั่นคง
เลือดเข้มข้น* ทุกอย่างล้วนเป็นเช่นนี้ ดังนั้นหากใจถูกกระตุ้นเพียงน้อย
โรคก็ย่อมกำเริบได้"

"เห็นเงาคันธนู งามในถ้วย**?"

ซูจิงซี้ตอบ "ถูกต้อง! หากเข้าใจถึงเรื่องราวชีวิตในอดีตของเขา
หาคันธนูนั้นให้พบ ความหวาดระแวงย่อมจางหายไปได้เอง..." พูดถึง
ตรงนั้นนางก็คล้ายตระหนักได้จึงเคาะหน้าผากตนเอง "ที่แท้ที่พระองค์
ทรงสอบถามก็มีเป้าหมายเช่นนี้"

จวจันจีนี้ก็ไม่ถึงว่าตนแค่ซักถามเรื่องส่วนตัวของชาวบ้านไป
เรื่อยเปื่อย กลับถูกมองว่ากำลังพยายามช่วยเหลืออีกฝ่ายไปเสียได้

* อวัยวะห้ากลั่นหกรอง หรือห้าตันหกกลวง เป็นคำเรียกรวมอวัยวะภายในตามตำราแพทย์แผนจีน
ห้ากลั่น ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด ไต ทำหน้าที่ผลิตสร้าง กลั่นฟอก และหล่อเลี้ยง ส่วนหกรอง ได้แก่
ถุงน้ำดี ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ และท่อลำเลียง (ซานเจียว) ทำหน้าที่ย่อย
ดูดซึม และเก็บสะสม

** 'เงาคันธนู งามในถ้วย' เป็นสำนวนจากเรื่องเล่าว่าอิงผู้เขียนไปดื่มสุราที่บ้าน บนผนังฝั่งตรงข้าม
มีธนูคันหนึ่งแขวนอยู่และสะท้อนเงาลงในถ้วยจนดูเหมือนธนู ผู้เขียนเห็นแล้วเข้าใจผิดคิดว่าตนดื่มพิษงู
เข้าไปจึงล้มป่วย ภายหลังกลายเป็นสำนวนที่หมายถึงบุคคลที่หวาดระแวงเรื่องที่ไม่ได้อยู่จริง

จึงตอบรับไปตามน้ำว่าใช่ออกมาติดๆ กัน

เห็นซู่จิงซีกับองค์รัชทายาทพูดคุยกันน้ำไหลไฟดับ อวี๋เซียนที่อยู่
อีกด้านก็บอกไม่ถูกว่าเหตุใดใจตนถึงได้โคลงเคลงไม่ต่างอันใดกับ
เรือลำน้อยนี้

เขาเคยเห็นเหล่าเหยี่ยวของสตรีผู้นี้แล้ว หากพูดถึงเรื่องความ
แยบคาย ชายสามคนบนเรือไม่ว่าใครก็เทียบนางไม่ได้ หากว่าถึงเรื่อง
พลิกแพลงรับมือตามสถานการณ์ นางก็ยิ่งเหนือชั้นกว่าพวกเขาสิบ
หน้าซ้ำยังสงบเยือกเย็นจนน่าประหลาดไม่ว่าจะยามใดทุกการเคลื่อนไหว
ของนางก็มักแฝงเป้าหมายไว้ ถึงนางจะบอกว่าขอติดตามองค์รัชทายาท
เพื่อล้างแค้นจู๋ฮวา ทว่าอวี๋เซียนยังนึกกระจ่างว่าบางทีนี้อาจไม่ใช่ความจริง
ทั้งหมด

ไม่ว่าเหตุผลที่ว่านั่นคืออันใด การปล่อยกระบี่คมกริบไว้ปลดก
ที่มีอาจลวงรู้เจตนาแน่ชัดไว้ข้างกายของรัชทายาทย่อมเป็นเรื่อง
ไม่สมควร มีอวี๋เซียนที่อยู่ในแขนเสื้อกุมเข้าหากันแน่น ก่อนจะคลายออก
ทันใด

"แม่นางซู่ ข้ามีเรื่องหนึ่งใคร่ขอลาถาม มิทราบว่าจะจะสะดวกตอบ
หรือไม่" อวี๋เซียนถาม

"เชิญข้าหลวงอวี๋ถามได้เลย"

"ก่อนหน้านั้นเจ้าเคยบอกว่าเจ้ามีคู่มั่นคู่หมายอยู่ที่หนานจิง
คนหนึ่ง วันก่อนที่เจ้าเดินทางไปที่ท่าเรือด่านตงสู่ยก็เพื่อตามหาเขา
แสดงว่าคู่มั่นของเจ้าผู้นี้เป็นขุนนางราชสำนัก?"

เรื่องนี้ซู่จิงซีเคยพูดถึงเมื่อตอนให้การ นำเสียดายที่ตอนนั้นผู้ตั้งหยวน
ละเลยไม่ยอมซักถามต่อ ปล่อยผ่านไปเสียเฉยๆ ทว่าอวี๋เซียนความจำ
ดีเลิศ ตอนนี้งจึงยังคงนึกขึ้นได้

ทูลจึงชี้ตอบ "ถูกแล้ว เขาเป็นข้าหลวงตรวจการ มาประจำอยู่ที่สำนักตรวจการท้องที่ในหนานจิง ชื่อกั๋วจื่อหมิ่น"

"หลังออกจากด่านตงสู่ยได้ไม่นานเรือพระที่นั่งก็เกิดระเบิด แต่เจ้ากลับตรงดิ่งกลับบ้าน เช่นนี้เหมือนจะไม่ปกตินัก"

"หือ? มีอันใดไม่ปกติหรือ"

ทูลจึงชี้แสดงท่าทีฉงนสนเท่ห์คล้ายไม่เข้าใจความหมาย อวี๋เซี่ยนกระแอมออกมาคราหนึ่ง เขาถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าสตรีผู้นี้มีอาจเข้ากลวิธีทั่วไปด้วยได้ "เอ๋ม...เกิดเรื่องใหญ่โตเช่นนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าก็น่าจะย้อนกลับไปดูความเป็นความตายของคู่นั้นคู่มายมิใช่หรือ"

จู่จันจิตถึงตาใสอวี๋เซี่ยนอย่างไม่พึงพอใจ เขารู้สึกว่าคุณพูดนี้ออกจะเกินเลยไปสักหน่อย ทว่าอวี๋เซี่ยนกลับยังคงคอแข็งประสานตากับองค์รัชทายาท "เดินทางไปนครหลวงคราวนี้ เส้นทางเต็มไปด้วยภัยอันตราย กระหม่อมมีหน้าที่ต้องทำทุกอย่างให้มั่นใจว่าทุกคนล้วนจงรักภักดีต่อพระองค์ ไม่มีจิตคิดเป็นอื่น"

ทูลจึงชี้มองจู่จันคีคราหนึ่งพลางระบายยิ้มเต็มใบหน้า "องค์รัชทายาทมีจำเป็นต้องพิโรธ ข้าหลวงอวี๋จะรู้สึกวิตกกังวลเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ หม่อมฉันเองก็ควรอธิบายเรื่องนี้ให้กระจ่าง"

นางยกมือขึ้นเกี่ยวปอยผมบนหน้าผากแล้วกล่าวอย่างไม่สะทกสะท้าน "กั๋วจื่อหมิ่นบิดาของกั๋วจื่อหมิ่นไปมาหาสู่กับตระกูลของข้ามาชั่วรุ่น การหมั้นหมายนี้พวกเขาตกลงกันไว้เนิ่นนานแล้ว ทว่าแต่ไหนแต่ไร ข้าไม่เคยได้พบหน้าค่าตากั๋วจื่อหมิ่น การเดินทางมาหนานจิงในครั้งนี้ เดิมข้าตั้งใจจะให้ฐานะของคู่นั้นเข้าใกล้จูบูฮวา ทว่ากั๋วจื่อหมิ่นกลับเดินทางไปปฏิบัติภารกิจที่หยางโจว ก่อนองค์รัชทายาทเสด็จมาถึง ข้าคิดว่างานนี้ไม่ว่าอย่างไรเขาต้องกลับมารับเสด็จแน่ จึงเดินทาง

ไปหาเขาที่ทำเรื่องด้านตงสูย แต่น่าเสียดายที่ไม่พบ ข้าจึงเดินทางกลับบ้าน"

ความรู้สึกเคลือบแคลงสงสัยในใจของอวี๋เซี่ยนยังคงมีอยู่ คำพูดของซุจิงซีแม้จะไม่เผยข้อพิรุธอันใด ทว่ารายละเอียดต่างๆ กลับไม่มีหลักฐานยืนยัน แต่จู่ๆ จูจันจีก็ถามขึ้น "กัวจื่อหมิ่นที่เจ้าพูดถึงคือข้าหลวงตรวจการแถบก่วงตงแห่งหนานจิง บุตรชายของกัวจุนจื่อปราชญ์แห่งไหวจั๋วผู้นั้น?"

อวี๋เซี่ยนและซุจิงซีต่างตะลึง ขุนนางชั้นผู้น้อยเช่นน้องศรีษทายาท รู้จักด้วยหรือ

จูจันจีย้อนคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ตอนข้าเดินทางถึงหยางโจว มีพ่อค้าเกลือมั่งคั่งผู้หนึ่งชื่อวังจี้จัดงานเลี้ยงต้อนรับข้าเป็นการเฉพาะ กัวจื่อหมิ่นผู้นี้ก็เข้าร่วมด้วย อาจารย์จากตำหนักบูรพาผู้หนึ่งสนิทสนมคุ้นเคยกับกัวจุนจื่อบิดาของเขา เลยพาเขามาแนะนำให้ข้ารู้จัก"

เรื่องนี้กับคำพูดของซุจิงซีเข้ากันได้พอดี ทำให้สงบนิ่งของนางพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นเล็กน้อย "เช่นนั้นเขาได้พูดอันใดกับพระองค์บ้าง"

"ก็แต่คำถวายความเคารพตามพิธีการอย่างพระบารมีปกเกล้าฯ ยี่งยืนนาน เป็นพระมหากษัตริย์ พระเมตตาแผ่ไพศาลอันใดทำนองนั้น..." พอพูดถึงช่วงหลัง จังหวะความเร็วในการพูดของจูจันจีก็เริ่มช้าลง คล้ายพยายามนึกย้อนกลับไป "เขาไม่ได้พูดกับข้าตรงๆ มีก็แต่ตอนร่วมดื่มสุรากับทุกคน เขากับวังจี้พ่อค้าเกลือคนนั้นลุกขึ้นคารวะสุรา กัวจื่อหมิ่นน่าจะเมาแล้ว เขาชี้นิ้วไปที่วังจี้แล้วพูดล้อเล่นออกมาประโยคหนึ่ง บอกว่า 'เหอเจิงกินอาหารม้อละเป็นหมื่นเฉียน* วันนี้ข้ามีโอกาสดูเห็นแล้ว!'"

อวี๋เซี่ยนกับซุจิงซีสบตากันคราหนึ่ง แวดตาของทั้งคู่ล้วนเปลี่ยนแปลง

* เฉียน เป็นได้ทั้งหน่วยเงินและหน่วยชั่งตวงวัดของจีน โดย 1 ชั่งเท่ากับ 16 ตำลึง 1 ตำลึงเท่ากับ 10 เฉียน 1 เฉียนเท่ากับ 10 เฟิน

ไปที่แก้วจ้อหมิ่นพูดถึงมาจากบันทึกพจนานุกรมราชินีจิ้น (จิ้นตะวันตก) ยามนั้นในราชสำนักมีขุนนางอาวุโสผู้หนึ่งชื่อเหอเจิง กินดื่มฟุ่มเฟือยเหลือกำลังทุกวันใช้จ่ายเงินหลายหมื่นเจียน มากกว่าองค์จักรพรรดิเสียอีก มีอยู่ครั้งหนึ่งขององค์จักรพรรดิจิ้นอู่ตี้เชิญเขาเข้าวังมาร่วมกินอาหาร เหอเจิงตั้งว่าอาหารในวังหลวงล้วนแต่สุกเอาเผากิน ไม่ยอมแตะแม้แต่คำเดียว องค์จักรพรรดิจิ้นอู่ตี้ได้แต่อนุญาตให้เขานำน้ำนำอาหารมาเอง

กล้าเอ่ยอ้างเรื่องเช่นนี้ต่อหน้าองค์รัชทายาท เห็นชัดว่าแก้วจ้อหมิ่นจงใจหาเรื่องวังจี้ ดูเผินๆ อาจคล้ายยกย่องว่างานเลี้ยงนี้สุราอาหารล้วนเลิศรสราคาแพงเหนือกว่าของเหอเจิง ทว่าความเป็นจริงแล้วกลับกระแหนะกระแหนะวังจี้ว่าทำตัวฟุ่มเฟือยยิ่งกว่าองค์จักรพรรดิ

อวีเซี่ยนอดซักถามต่อไม่ได้ "หลังจากนั้นแล้ว พ่อค้าเกลือผู้นั้นพูดอันใด"

"ผู้คนที่อยู่รายรอบต่างระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น วังจี้ยังจะทำอันใดได้นอกจากยิ้มหน้าแหก ท่าทางกระอักกระอ่วน" จูจันจี้พูดอย่างไม่ค่อยเข้าใจ "ต่อมาเขามอบเรือพระที่นั่งให้ข้า คงเพราะกลัวข้าจะคิดมากเรื่องคำพูดประชดประชัน"

"ว่าอันใดนะ" ทั้งสองคนยึดตัวขึ้นพร้อมกัน ชูจี้ยังดี ไม่เหมือนอวีเซี่ยนที่หัวกระแทกเข้ากับประทุนเรือดัง 'ตึง' "เรือพระที่นั่งนั้นวังจี้เป็นคนทูลถวาย?"

"นี่ๆ พวกเจ้าคงไม่ได้คิดว่าข้าเดินทางออกจากรนครหลวงมาพร้อมเรือพระที่นั่งกระมัง เส้นทางน้ำคับแคบเช่นนั้นเรือพระที่นั่งไหนเลยจะแล่นผ่านได้" จูจันจี้เห็นว่าคนทั้งสองคล้ายเข้าใจผิดจึงเอ่ยปากอธิบาย "พวกเราใช้เรือลำเลียงล่องลงได้มา หลังมาถึงหยางโจว วังจี้ได้ขอให้ท่านเจ้าเมืองออกหน้าเชิญข้าไปงานเลี้ยง สถานที่ที่คอบนเรือสำราญ

ลำใหญ่ที่พวกเขาสร้างไว้บนแม่น้ำห่านสู่ย มันเป็นเรื่องที่สร้างเลียนแบบเรือพระที่นั่ง ใช้สำหรับล่องแม่น้ำเท่านั้นไม่อาจออกทะเลได้ มีไว้เพื่อจัดเลี้ยงล่องลำน้ำหาความสำคัญโดยเฉพาะ หลังงานเลี้ยงสิ้นสุด วงจีประกาศมอบเรือลำนั้นให้ราชสำนัก วันต่อมาข้ากัล่องเรือลำดังกล่าวมาถึงหนาน..."

พูดถึงตรงนี้จู่จันจีก็พลันรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล

เมื่อวานก่อนเที่ยงตอนเรือพระที่นั่งระเบิด ที่น่าสงสัยที่สุดก็คือดินระเบิดพวกนั้นมาจากไหน คู่ตั้งหยวนเคยวิเคราะห์ไว้ว่าจะให้เกิดเรื่องเช่นนี้ได้อย่างน้อยก็ต้องใช้ดินปืนกำมะถันนับพันชั่ง ทว่าใครเล่าจะมีพลังอิทธิฤทธิ์มากมายถึงขั้นลำเลียงดินระเบิดจำนวนมากเล็ดลอดผ่านหูผ่านตาทหารองครักษ์ตำหนักบูรพาเข้าไปในลำเรือได้

หากเรือพระที่นั่งลำนี้พอค้าเกลือแซ่หวังเป็นคนถวายให้ตอนอยู่ในงานเลี้ยง เช่นนั้นที่มาที่ไปของดินระเบิดพวกนั้นย่อมมีคำอธิบาย

ก่อนงานเลี้ยงรับรองเรือลำดังกล่าวเป็นของสกุลวังไม่ว่าจะลำเลียงสิ่งใดเข้าไป ใครเล่าจะรู้ได้ ยิ่งไปกว่านั้นวังจี้ยังถวายเรือพระที่นั่งให้องครักษ์ทนายกลางงานเลี้ยง ลูกเรือทั้งหมดย่อมไม่แคล้วเป็นคนของเขาเช่นกัน หลังงานเลี้ยงเลิกองครักษ์ทนายทักที่ประทับเรือพระที่นั่งเสด็จลงใต้ทหารองครักษ์ตำหนักบูรพาไหนเลยจะมีเวลาตรวจสอบให้ละเอียดถี่ถ้วน วงจี้ผู้นี้ใช้ทุกวิถีทางเพื่อบรรลุเป้าหมายจริงๆ คิดคำนวณเวลาได้ละเอียดรอบคอบ ให้คนของตำหนักบูรพาทั้งหมดนั่งอยู่บนดินระเบิดโดยไม่รู้ตัว

หากเป็นเช่นนั้น วงจี้ผู้นี้ย่อมเป็นพวกเดียวกับจูฮูฮวา ต่างมีส่วนร่วมกับการซุ่มร้ายระหว่างสองนคร ส่วนกัวจือหมิ่นคงเดินทางไปหยางโจวก็เพื่อเอ่ยคำพูดประโยคที่ว่า 'เหอเจิงกินอาหารมือละเป็นหมื่นเชียน วันนี้

ข้ามีโอกาสดูได้เห็นแล้ว' เพื่อให้วังจี้ใช้มันเป็นเหตุผลชั้นเลิศในการถวาย
เรือพระที่นั่งให้องค์รัชทายาท

คนบนเรือทั้งสามต่างนึกไม่ถึง แค่เจ้าประโยคซ้ำประโยค ข้อมูล
ที่แต่ละคนมีก็ปะติดปะต่อเข้าด้วยกันจนล่วงรู้ความจริงบางส่วนได้
ซุจิงซีนี้ก็ไม่ถึงว่าคู้หมั่นคู้หมายของตนจะมีส่วนร่วมในเหตุกบฏ สีหน้า
ท่าทางนางจึงตื่นตระหนกอย่างเห็นได้ชัด

จู่จันจี้อ่านความในใจของนางออกจึงโบกมือ "ท่านหมอมชู่ไม่ต้อง
กังวลใจ เขาคือเขา เจ้าคือเจ้า ในเมื่อยังมีได้ออกเรือน สกุกซุ่ยยอม
ไม่อาจถูกจับโยงเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้"

ซุจิงซีผืนเอ่ย "อืม" ออกมาคำหนึ่ง ถือเป็นกรตอบรับ

"มีนังก้าวจื่อหมิ่นถึงไม่ได้ไปทำเรือด้านตงสุ่ย เขาย่อมต้องรู้ว่าจะมี
เหตุระเบิดเรือพระที่นั่ง..." อวี๋เซียนพึมพำกับตัวเองก่อนจะหันไปทาง
ซุจิงซีอีกคราว "ท่านหมอสูทราบหรือไม่ว่าปกติเขาเคลื่อนไหวยู่ที่ใด"

ยังไม่ทันที่ซุจิงซีจะได้ตอบ เสียงของคนที่อยู่ด้านนอกก็ดังขึ้น
"คิดหาก้าวจื่อหมิ่นนั้นหรือ ข้ารู้"

พวกเขาทั้งสามหันหน้าไปพร้อมกันที่แท้ผู้ตั้งหยวนก็ถอดหมวกอบ
ยี่นหน้าเข้ามาแล้ว

อวี๋เซียนขมวดคิ้ว "เจ้าเองก็รู้จักเขาหรือ"

ผู้ตั้งหยวนกล่าว "เขาพำนักอยู่ในเขตอวี๋ชื่อหลางฝิ่งในประตูไผ่
ไซหรือไม"

ซุจิงซีพยักหน้า

ผู้ตั้งหยวนพนมมหายใจออกมาคราหนึ่ง "เขาตายแล้ว เมื่อวาน
ตอนเช้าท่านพ่อข้าได้รับข่าวว่ามีข้าหลวงตรวจการคนหนึ่งตายอยู่ใน
เขตอวี๋ชื่อหลาง ข้าเคยไปที่เกิดเหตุมา เขาถูกคนฆ่าตาย หลังจากนั้นก็

นำร่างไปจัดวางไว้บนเตียง ทว่าเพราะคืบนั้นเกิดแผ่นดินไหวทำให้คานหล่นลงมาทับกะโหลกเหล็กละเอียดพอดี"

อวี๋เซี่ยนลอบชำเลื่องมองซู่จิงซีและเห็นไหล่นางสิ้นสะท้าน แต่ก็เพียงเท่านั้น

"เจ้าคือเจ้าหน้าที่ชั้นสูงที่อยู่ในที่เกิดเหตุหรือ" น้ำเสียงของซู่จิงซีห่อเหี่ยวลงอย่างเห็นได้ชัด อุ้งตัวยาวนเล่าแจกแจกถึงผลการชั้นสูง ซู่จิงซีพยักหน้าน้อยๆ "วินิจฉัยได้แม่นยำยิ่งนัก เขาถูกคนสังหารก่อนจริงๆ หลังจากนั้นถึงได้ถูกเสาคานหล่นทับร่าง" นางไม่ได้พูดอันใดอีก แหวดตาแม้จะแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกตื่นตระหนกสงสัย แต่กลับไร้ความรู้สึกเศร้าสร้อย

กัวจื่อหมิ่นผู้นี้เกรงว่าจะเป็นเพียงหมากตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งของแผนการทั้งหมดเท่านั้น เมื่อจบสิ้นหน้าที่จึงถูกกวาดออกจากกระดานอย่างไร้ปราณี จูจันจีฟาดฝ่ามือใส่กราบเรืออย่างโมโห "ข้าหลวงเมืองหนานจิง พอค้ำเกลือหยางโจว ชั้นที่และทหารราชของครักษ์...เหตุใดพวกเขาแต่ละคนถึงทำตัวเป็นปฏิบัติต่อราชสำนักเช่นนี้ คนที่อยู่เบื้องหลังแผนการนี้มอบผลประโยชน์อันใดให้พวกเขากันแน่"

"เรื่องนี้เกรงว่า...จะไม่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์" ซู่จิงซีเงยหน้า "องครักษ์ทนายทคงมิทราบ ก่อนหน้านั้นหม่อมฉันเคยตรวจรักษาขุนนางจำนวนหนึ่ง ทันทีที่พูดถึงเรื่องย้ายนครหลวง พวกเขาไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะไม่กระวนกระวาย"

"เพราะเหตุใด เมืองหนานจิงกลับเป็นนครหลวงใหม่อีกครา พวกเขามีเท่ากับได้เป็น..." จูจันจีชะงัก เขาพลันตระหนักได้ ราชสำนักตำหึงเดิมเหนือใต้ต่างมีกลุ่มคณะทำงานเป็นของตนเอง หากย้ายนครหลวงกลับหนานจิง รวมสองเป็นหนึ่ง ตำแหน่งขุนนางย่อมต้องลดทอนลงกว่าครึ่ง ดังนั้นเรื่องย้ายนครหลวงนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อ

แวดวงขุนนางที่หนานจิงมากกว่าที่เป่ยจิง

"เป็นเช่นนั้นเองหรือ"

จู่จันจิมองดูอวี๋เซี่ยน เขาเป็นขุนนางหนานจิงย่อมมีสิทธิ์เอ่ยปาก
เรื่องนี้มากที่สุด

อวี๋เซี่ยนยี้ตอก "กระหม่อมมิใช่คนที่ยึดติดกับตำแหน่ง!"

ทว่าความหมายที่ซ่อนแฝงอยู่คือขุนนางคนอื่นๆ ย่อมตื่นตระหนก
กับอนาคตที่ไม่แน่นอน

จู่จันจิจรุ่นคิด เขารู้ว่าการย้ายนครหลวงย่อมส่งผลกระทบต่อ
ผลประโยชน์ของคนกลุ่มหนึ่ง แต่นึกไม่ถึงว่าจะมีการตอบโต้รุนแรง
เช่นนี้ ที่แท้ต้นเหตุของเรื่องร้ายในหนานจิงก็อยู่ตรงนี้ หากเหล่าขุนนาง
ไม่ตื่นตระหนกหวาดหวั่น ผู้ที่อยู่เบื้องหลังคงไม่อาจทำการได้อย่าง
ราบรื่นง่ายดายเช่นนี้

ทว่าอู๋ตั้งหยวนไม่ยอมให้ทั้งสามคนถกเถียงกันต่อ เขาตบประทุนเรือ
"เอาล่ะ เลิกคุยกันได้แล้ว อีกเดี๋ยวพวกเราต้องขึ้นฝั่งแล้ว"

อวี๋เซี่ยนแปลกใจ "ถึงปากด่านหลงเจียงเร็วขนาดนี้เซี่ยว" เขามอง
ออกไปข้างนอก ที่ปรากฏอยู่ท่ามกลางความมืดมิดคือโครงสร้างหลังคา
เตี้ยๆ หามิ่ท่วงทำนองแห่งสายฝนยามราตรีของแม่น้ำหลงเจียงแม้แต่บ่อย

อู๋ตั้งหยวนมองอีกฝ่าย "เจ้าคิดไปไกลเกินแล้ว เรายังไม่ผ่านด่าน
ชีสุ่ยเลยด้วยซ้ำ"

"เงินจะขึ้นฝั่งไปเพื่ออันใด"

"จู่ปู้ฮวามีโชคโคง มีหรือจะคิดไม่ได้ว่าพวกเราต้องใช้เส้นทางน้ำแน่
ด่านชีสุ่ยอยู่ติดกับแม่น้ำหลงเจียง เป็นจุดแรกที่ต้องเฝ้าระวัง แต่ไหนแต่ไร
ข้าก็ไม่เคยคิดจะไปที่นั่น"

อวี๋เซี่ยนรู้สึกโอบหน้าร้อนผ่าว เมื่อครู่เขาเพิ่งอธิบายเรื่องเส้นทาง

หลบหนีเป็นคิ่งเป็นแคว นึกไม่ถึงว่าจะไม่ถูกต้องเลย

"วางใจเถอะ ข้าต้องส่งพวกเจ้าออกไปอย่างปลอดภัยแน่ หลังจากนั้นค่อยไปช่วยอวีลู่"

อู๋ตั้งหยวนมิได้ปากคอเราะร้ายเหมือนที่เคยเป็นมา เขาเพียงเร่งให้ทั้งสามคนรีบออกจากเรือเท่านั้น หลังจากเดินโซซัดโซเซขึ้นฝั่งมา พวกเขาก็พบว่ายามนี้เรือลำน้อยเทียบพักอยู่ที่ท่าเรือแห่งหนึ่ง แม้จะกล่าวว่าเป็นเรือแต่อันที่จริงมันเป็นเพียงตลิ่งดินที่ถูกสายฝนชะพังไปมูมหนึ่งเท่านั้น บ้านเรือนของชาวบ้านที่อยู่ละแวกใกล้ๆ ล้วนเป็นไปตามวิถีชีวิตเจ้าของ ต่างเต็มไปด้วยเสื้อซักผัดตาก ครั้นนานวันเข้ามันก็กลายเป็นลานตำริมน้ำ

ที่แห่งนี้พ้นจากย่าน 'ฉินไหวลิบหลี่' อันแสนคึกคักออกมาไกลพอสมควร อยู่ใกล้พื้นที่ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของเมือง หากทอดตาไปจะมองเห็นรอยเท้ามนุษย์กับสัตว์เลื้อยจำนวนมากปรากฏอยู่บนถนนดินลูกรังขรุขระ ในหลุมดินใหญ่เล็กเหล่านั้นเต็มไปด้วยน้ำขังขุ่นคลั๊ก และยังมีซากยุงแมลงวันปกคลุมอยู่อีกชั้น กลิ่นเหม็นหมักหมมระคนกับส่วนผสมซับซ้อนกำจายอยู่ในอากาศไม่ยอมจางหาย

ซู่จิงซี้ยกหลังมือขึ้นปิดจุมูกตามสัญชาตญาณ ครั้นสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวเล็กๆ นั้น มุมปากของอู๋ตั้งหยวนก็ยกขึ้นน้อยๆ "พวกเจ้าทั้งสามล้วนแต่เป็นผู้สูงส่งใช้ชีวิตกินคืออยู่ดี พญาหงส์มิแปดเปื้อนอาจรม เส้นทางหลังจากนี้ไปพวกเจ้าต้องระวังหน่อยแล้ว"

อวีเซี่ยนกล่าว "ไม่เห็นจะยากลำบากอันใด ขนาดคนงานขนถ่ายปฏิภูมิตั้งยังปลอมตัว..." ยังไม่ทันพูดจบ ขาขวาของอวีเซี่ยนก็จม 'ฟูบ' หายเข้าไปในแอ่งโคลน รองเท้าหุ้มข้อสีดำเต็มไปด้วยคราบโคลนเหลือง จูจันจี้ระเบิดเสียงหัวเราะอย่างยังไม่อยู่ ด้วยเพราะเคยใช้ชีวิตใน

ค่ายทหารที่ไม่เปียก จูจันจีจึงปรับตัวเข้ากับพื้นที่ได้เร็วกว่าอวี๋เซียน หลังหัวเราะอวี๋เซียนจบเขาก็ไม่ลืมหันไประคองซุงชิงซี ช่วยนางให้เดินข้ามไปได้โดยสะดวก

หลังเดินพ้นจากท่าเรือเล็กๆ นั้นและลัดเลาะไปตามทางบกอยู่ครู่หนึ่ง พวกเขาก็คล้ายมองเห็นภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่งจากไกลๆ ท่ามกลางความมืดรูปร่างของมันดูไม่ต่างอันใดกับพยัคฆ์หมอบ อวี๋เซียนเพิ่งสายตาศึกษาครุ่นหนึ่ง "เขาซิงเหลียง? หรือว่าที่นี่คือประตูสี่เจิง?"

"ถูกแล้ว จากที่นี่มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ พวกเราก็จะออกจากเขตนครหลวง เข้าสู่พื้นที่กำแพงเมืองชั้นนอก ถึงตอนนั้นพวกเจ้าย่อมหลบหนีออกไปได้"

"ที่แท้เจ้าก็ตั้งใจใช้เส้นทางนี้" อวี๋เซียนพึมพำ

เขาพำนักอาศัยอยู่ในหนานจิงมาหลายปี ดีชั่วอย่างไรก็พอเข้าใจรูปแบบเมืองของที่นี่อยู่บ้าง นครหลวงเดิมนี่แบ่งออกเป็นนอกสี่ชั้นใหญ่เล็กแตกต่างกัน ที่อยู่ในสุดคือเขตพระราชฐานชั้นใน เป็นที่พำนักของโอรสสวรรค์ ขยับออกมาอีกเล็กน้อยก็จะเป็นเขตวังหลวง เป็นที่ทำการของเหล่าร้อยขุนนาง ขยับออกมาอีกก็จะเป็นเขตอิงเทียน ประตูสี่เจิงตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของชั้นเขตเมืองนี้พอดี

ยามนั้นจักรพรรดิหลงอยู่หลังช่อมสรางกำแพงเมืองชั้นนี้เสร็จก็พบว่าเขาอวี๋ฮวาไถ เขาจางซาน เขามู่ผู้ลี้ภัยตั้งอยู่ทางด้านนอกของกำแพงเมือง หากศัตรูนำปืนใหญ่มาด้วย ย่อมใช้ชัยภูมิที่สูงกว่าเช่นนี้คุกคามเมืองชั้นในได้ จึงให้สร้างกำแพงเมืองชั้นนอกล้อมพื้นที่นอกกำแพงเมืองเพิ่มขึ้นอีกชั้น กำแพงเมืองชั้นนอกนี้ทิศเหนือจรดผาเย็นชื่อ ทิศตะวันออกสิ้นสุดที่ตีนเขาฝั่งตะวันออกของเขาจางซาน ทิศใต้ครอบคลุมเขาอวี๋ฮวาไถ กินพื้นที่กว้างใหญ่ ระยะเวลาเมืองยาวหนึ่งร้อยแปดสิบสี่ รวมเขตภูเขา

ที่อยู่รอบตัวเมืองไว้ทั้งหมด

พื้นที่ที่กว้างยาวเช่นนี้ไหนเลยจะก่ออิฐสร้างกำแพงเมืองให้รอบได้ พื้นที่ส่วนใหญ่จึงสร้างแนวคูน้ำ กำแพงดิน หรือเนินปราการ โดยเฉพาะทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เพราะประชิดติดแม่น้ำฉางเจียง อุทกภัยหนักหนาสาหัส บริเวณตอนเหนือของประตูซ่งหยวนที่ประจันหน้าอยู่กับแม่น้ำฉางเจียงจึงมีกำแพงเมืองแหวกเว้าอยู่จุดหนึ่ง สามารถไปถึงริมแม่น้ำได้โดยตรง นับเป็นเส้นทางหลบหนีออกจากหนานจิงที่ดีที่สุด

ปัญหาคือพวกเขาตอนนี้ยังอยู่ในพื้นที่เขตนครหลวงชั้นใน ยังข้ามประตูเมืองออกไปไม่พ้น

อวี๋เซี่ยนมองดูตึ๊งหยวนที่มีท่าที่คล้ายเตรียมแผนการไว้แล้วพลางคิดว่าหรือวิธีการที่จะออกไปจากที่นี่จะขึ้นอยู่กับพินที่เขาแบกอยู่บนหลัง ทว่าพื้นที่กันดารเช่นนี้ เครื่องดนตรีสูงส่งนั้นจะใช้ประโยชน์อันใดได้

เขาเดินพลางมองข้ามมองขวา ละแวกนี้อยู่ใกล้ชานเมืองฝั่งตะวันตก ไม่คึกคักเท่าฝั่งตะวันออก ตลอดสองข้างทางของถนนแทบไม่มีอาคาร หอสูงวิจิตรอันใดให้พบเห็น จะเจอก็แต่ผนังดินกระโทมน้อยคับแคบ บ้านเรือนโกโรโกโสเหล่านี้ตั้งกระจัดกระจายกันอยู่อย่างไร้ระเบียบแบบแผนกับรั้วไม้หนามเดี่ยวกระเท่เร่ไว้กั้นขวาง

ที่นี่ถูกเรียกว่าสุสานสกุลหยาง คาดว่าเดิมน่าจะเป็นที่ตั้งของสุสานบรรพชนสกุลหยาง หลังสร้างขยายเมืองหนานจิง พื้นที่แห่งนี้ก็ถูกควมรวมเข้ามาด้วย ถึงจะบอกว่าเป็นส่วนหนึ่งของหนานจิง ทว่าแต่ไหนแต่ไรอวี๋เซี่ยนก็ไม่เคยย่างกรายเข้ามายังพื้นที่แห่งนี้ เขารู้สึกว่ที่นี้ต่างกับฝั่งตะวันออกราวคนละโลก เสมือนมีรั้วกัน แม้แต่ลมหายใจที่สุดเข้าไปก็ยังไม่รู้สึกผิดแผกแตกต่าง

ตึ๊งหยวนเดินนำพวกเขาไปราวๆ สองเค่อก่อนจะหยุดเท้า ทันใดนั้น

เสียงกาๆ หลายสิบเสียงก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ อีกลาสิบกว่าตัวบินออกมา จากป่าต้นไทรเก่าแก่ มันบินผ่านพวกเขาแล้วหายลับเข้าไปในความมืด ยามนี้อีกสามคนที่ตามมาถึงมองเห็นว่ากลางป่าต้นไทรชวนสะพรึง เบื้องหน้ามีศาลเจ้าเล็กๆ อยู่แห่งหนึ่ง ดูจากลักษณะหลังคาทรงอู่เตี้ยน* นั้น มันคล้ายจะเป็นศาลเจ้าเทพเจิ้งหวง ทว่าขนาดกลับค่อนข้างเล็ก

ศาลเจ้าแห่งนี้น่าจะมีได้รับการบูรณะมานานปี รูปสลักสัตว์ผู้พิทักษ์บนยอดช้ายคาหักพังหมดสิ้น แผ่นกระเบื้องหลังคาหลุดล่อน ประตู หน้าต่างพื้นกระดานไม่รู้ถูกถอดแยกไปไหนหมด เหลือก็แต่รูโหว่ๆ สามรู คืบค้ำมีดมีดอกอากาศเย็นเยะเยือกทะเลาะดวงผ่าน เทียบกับศาลเจ้าเทพเจิ้งหวงอันโอ่าหน้าเซตอิ่งเทียนแล้ว เรียกได้ว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน ดูไปแล้วที่นี่ยังคล้ายศาลบูชาพญายมตำหนักไท่ซานยิ่งนัก

ห่างจากศาลเจ้านั้นออกไปไม่กี่ไกล ผู้ตั้งหยวนพบพื้นที่โล่งกลางป่า เขาปลดพิณที่ห่อด้วยผ้าสีแดงวางลงบนพื้นอย่างเบามือ ก่อนนหาก่อนหินสองสามก้อนมาหนุนมันไว้แล้วไปบอกกับจู่จันจี "เจ้าหัวไข่เห่า มาติด"

จู่จันจีตะลึง "เจ้าเรียกข้าว่าอย่างไรนะ" เขาไม่กล้าเชื่อหูตัวเอง ไม้ต๋อปกเปียกผู้นี้ตั้งสมญานามให้อวีเขียนยังพอทำเนา นี่ก็ไม่ถึงว่าตอนนี่ถึงขั้นกล้ากำเริบเสิบสานกับเขาเช่นนี้

"ไม่ต้องพูดมาก รีบมาติดเร็วเข้า เจ้าหัวไข่เห่า"

"ที่นี่?"

"ใช่ ที่นี่"

ที่นี่? จะให้เล่นให้ภูตผีปีศาจฟังหรือไรกัน จู่จันจีฝืนระงับความคับข้องใจ "จะให้ข้าบรรเลงเพลงใด"

ผู้ตั้งหยวนคิดอยู่ครู่หนึ่ง "เพลงใดก็ได้ แค่เล่นได้ก็พอแล้ว"

* หลังคาทรงอู่เตี้ยน (อู่เตี้ยนตั้ง) คือหลังคาทรงปั้นหยาลักษณะหนึ่ง ไม่มีหน้าจั่ว ลาดหลังคามีสองด้าน ตรงข้ามกันเป็นรูปสามเหลี่ยม อีกสองด้านเป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู

"..." จูจันจีไม่เคยได้ยินคำขอร้องเพลงไหลไร้เหตุผลเช่นนี้มาก่อน แต่เขาไม่รู้อะไรจะโต้เถียงอย่างไร จึงจำยอมนั่งขัดสมาธิแล้วลงมือปรับสายพิณ เพียงลองดีดไม่กี่คราเขาก็ตระหนักได้ว่าพิณนี้ไม่ธรรมดา เส้นเสียงของมันใสกระจ่าง ปลายเสียงค้างกังวานร่วมซบซ่านเลาๆ อยู่กับตัวพิณ เทียบกับพิณที่เก็บอยู่ในวังหลวงแล้วยากจะแยกได้ว่า คันทนเด่นกว่าคันทนด้อยกว่า

บรรเลงเพลงใดก็ได้ตั้งันหรือ หลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จูจันจีมือขวา ตั้งนักษัตรมันวสันต์โผผินพันหุบเขา มือซ้ายตั้งเหยี่ยวเดือนสารทเห็นได้ลม สิบนิ้ววางลงบนสายพิณ บรรเลงบทเพลง 'กาคำร่าร้อง' ออกมา

บทเพลง 'กาคำร่าร้อง' นี้พูดถึงเรื่องเหอเยียนแห่งโฮ่วฮั่นซึ่งถูกคุมขัง ตอนกลางคืนบุตรสาวของเขาได้ยินเสียงการร้อง เข้าใจว่าเป็นนางตีที่ผู้เป็นบิดาจะได้ออกจากคุกจึงเขียนบทเพลงนี้ออกมา จูจันจีเพิ่งเห็นฝูงกาบินผ่านจึงเกิดจินตนาการ และเลือกบรรเลงเพลงบทนี้เพื่อเป็นเคล็ดมงคลให้ตน

บทเพลงนี้สื่อถึงอิภาในเดือนหนาว ดังนั้นท่วงทำนองเพลงจึงใช้เสียงเจี๋ย* เป็นส่วนใหญ่ เพื่อเลียนเสียงขยับปีก คล้ายกำลังบรรยาย การป้อนอาหาร การแก่งแย่งชิงรัง การกระพือปีก และเสียงร้องยามค่ำคืน ทักษะการบรรเลงพิณของจูจันจีได้รับถ่ายทอดมาจากจางช่างพระมาตุลา ซึ่งเน้นการหลอมรวมจิตใจเป็นหนึ่งเดียวกับท่วงทำนอง ขณะเขาดีดบรรเลงไปจิตใจก็ดำดิ่งอยู่ในบทเพลงหมดสิ้น เขาคิดถึงเสด็จพ่อ ซึ่งเป็นตายไม่อาจจู้ชัดในนครหลวง เสด็จแม่ที่อยู่ในสถานการณไม่อาจรู้แจ้ง ฟีน้องที่จุดยืนไม่กระจ่าง รวมถึงตำบับที่ยามนี้กลายเป็นเก้าอี้ตีไปแล้ว ปลายนิ้วเขาดีดดีดเปี่ยมพลัง ถ่ายทอดอารมณ์รุนแรงออกไป

* บันไดเสียงในตำราวิชาดนตรีจีนโบราณประกอบด้วยเสียงกง ชาง เจี๋ย จื่อ อวี่ เทียบเสียงโน้ตสากล จะคล้ายเสียงใด เร มี ซอล ลา ตามลำดับ

คน พิณ บทเพลง สามารถเป็นหนึ่งใน จนไม่รู้หยาดน้ำตาวิบวาวปรากฏขึ้น ที่หางตาของผู้บรรเลงตั้งแต่เมื่อใด

ผู้ตั้งหยวนแม้จะฟังไม่เข้าใจ ทว่าเขาก็รู้สึกได้ว่าเสียงพิณดังกล่าวก้องกังวาน เขาไม่เอ่ยปากเร่งเร้าอันใด เพียงหันกลับไปจับจ้องยังศาลเจ้าร้างหลังเล็กแห่งนั้นอีกครั้ง

ขณะจู่จันจีบรรเลงใกล้จบก็ปรากฏการเคลื่อนไหวบางอย่างขึ้นที่ศาลเจ้าเล็กๆ นั้น คล้ายมีภูตผีปีศาจวูบไหว อวีเขียนตกใจเนื้อตัวสั่นสะท้าน ขณะจะเอ่ยปากเตือนองครักษ์ทนายท ผู้ตั้งหยวนก็ขวางเขาเอาไว้

"ยกมือทั้งสองข้างขึ้น อย่าขยับ" ผู้ตั้งหยวนสั่งเสียงขรม "เจ้าของที่นี่ชี้ระแวงไม่ใช่ নয়"

อวีเขียนกับซุจิงซีได้แต่ทำตามแบบเขา สองแขนเหยียดยึดยกสูง ไม่นานเท่าใดเสียงแซกซาก็ดังขึ้นที่เหนือหัวพวกเขาคล้ายมีบางอย่างกระโดดอยู่เหนือยอดต้นไม้

ครั้นบรรเลงจบ มือขวาของจู่จันจีก็ไถ่สลายจากเส้นที่หนึ่งไปถึงเส้นที่เจ็ดตามความเคยชิน ก่อนจะกอดมันไว้เบาๆ แล้วถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง บนต้นไม้หวัดทั้งสี่ที่อยู่สองข้างทางพลันมีงูเหลือมยักษ์สี่ตัวปรากฏชัดสะดุดตาอยู่ท่ามกลางความมืด ซุจิงซีร้อง "อา" ออกมาคราหนึ่ง แล้วก็ถูกผู้ตั้งหยวนปิดปากไว้ทันที

หลังพิจารณาดูโดยละเอียดใหม่อีกครา ซุจิงซีก็พบว่านั่นไม่ใช่งูเหลือม แต่เป็นผ้าปอหยาบสี่ตัวสี่ผืนที่ตัวลงมาตามลำต้นของต้นไม้ ทนไถ่นั้นผืนผ้าทั้งสี่ก็ขยับไหว เ गर่างคนหลายสิบคนเคลื่อนลงมาจากยอดไม้ การเคลื่อนไหวเรียบร้อยหมดจด เพียงชั่วพริบตาก็มาหยุดอยู่บนพื้นและล้อมพวกเขาเอาไว้

"ไหนมังกรขาว?"

อวี๋เขียนร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง น้ำเสียงที่ดังก้องอยู่แต่เดิมของเขา
ทำป่าไผ่สั่นสะเทือน ทำเอาฝูงกาที่เพิ่งกลับมาบนกิ่งไผ่แตกตื่นตกใจ
อีกครา

แทบจะในเวลาเดียวกัน ที่สามเหลี่ยมสวนพุ่มเล็กก็เกิดเสียงที่ดัง
ยิ่งกว่าของใครบางคนขึ้น เสียงดังกล่าวดังราวกับบอสนี่ बातคำราม
ทำเอากล้วยไม้เต่าใจสองสามต้นที่จัดวางอยู่ในเรือนถึงกับสั่นสะท้าน

"รีบบอกมา อู๋ตั้งหยวนที่สนิทชิดเชื้อกับเจ้าอยู่ที่ไหน!"

จู่ฮวาซึกถามด้วยเสียงดุตั้ง ไบหน้าบวมปูดชวนหวาดผวาของเขา
ยามนี้ดูไม่ต่างอันใดกับผีร้ายจากชุมนุมรกในนิทาน 'มู่เหลียนช่วยมารดา'*
มือใหญ่โตของเขากำอกเลื้อนางไว้แน่น บีบบังคับให้หงอวี๋ต้องเผชิญหน้า
กับไบหน้าแจกภูตผีปีศาจในระยะประชิด นางส่ายหน้าอย่างหวาดหวั่น

จู่ฮวาไม่ยอมเสียเวลา เขากางนิ้วทั้งห้าพัดลงบนแก้มของหงอวี๋
เต็มแรง ก่อนจะตะนางจนล้มกลิ้งไปบนพื้น

ท่านยายถงยืนไบหน้าเขียวคล้ำอยู่อีกด้าน นางบอกเพียงว่าคนพวกนี้
มีพิรุณน่าสงสัยเท่านั้น นี่ก็ไม่ถึงว่าจะป็นนักโทษหลบหนีของทางการ
หน้าซำยังไปมีเรื่องกับผู้นำทหารราชวงศ์อีก ท่านยายถงเห็นชาย
นอกด่านผู้นี้ทำทางเยี่ยงสุนัขบ้าก็อดวิตกไม่ได้ อยากรว่าแต่เงินรางวัลเลย
ดีไม่ตีตนเองอาจถูกหงอวี๋ลากเข้าไปพัวพันกับเรื่องนี้ด้วยและอาจถูก
ฆ่าตายหมดโดยไม่สนว่าจะเป็นมารดาแท้ๆ หรือปลอมๆ

จู่ฮววยกขาให้รองเท้าหุ้มข้อสูงของตนเหยียบลงไปบนไบหน้า
ของหงอวี๋แล้วออกแรงขยี้เบาๆ "นางตัวดี จะพูดไม่พูด!"

ท่านยายถงอดเอ่ยปากเตือนสติอีกฝ่ายไม่ได้ "นาย...นายท่าน

* มู่เหลียนช่วยมารดา หมายถึงตำนานพระโมคคัลลานะช่วยแม่พันนรก ปรากฏในคัมภีร์อุลลัมพนสูตร
ของพุทธศาสนานิกายมหายาน

โปรดขึงมือด้วย หากนางตายไป ข้าน้อยไม่แคล้วต้องหาคำอธิบายกับทางกองสังคีต"

ลูกหลานขุนนางนักโทษพวกนี้ล้วนต้องลงทะเบียนไว้ทั้งสิ้น หากเกิดเรื่องถึงชีวิต ทางกรมต้องมาซักถามเอาคำตอบแน่ ได้ยินเช่นนั้น จุ๊ฮัวก็ยิ่งออกแรงเหยียบ แก้มของหงอวีถูกบดขยี้จนเลือดแทบไหล

หงอวีก็แค่อาจารย์สอนพิณในหอคณิกาเท่านั้น ไหนเลยจะทนรับการทรมานเช่นนี้ไหว นิ้วของนางตะกุยอยู่กลางอากาศไม่หยุด จุ๊ฮัวยกเท้าขึ้นเล็กน้อย "ตอนนี้คงยอมพูดได้แล้วกระมัง"

หงอวีขัดตัวหอบหายใจอ่อนระโหยอยู่บนพื้นไม่หยุด จนกระทั่ง จุ๊ฮัวเอ่ยปากถามซ้ำ นางถึงตอบเสียงขาดๆ หายๆ "พวกเขา...ตั้งหยวนบอกว่าพวกเขาต้องรีบออกจากเมือง พวกเขานิ่งเรือล่องราตรีไปด่านซีสุยแล้ว"

จุ๊ฮัวยิ้มหยัน "เจ้าคิดว่าข้าโง่หนักหรือ ด่านซีสุยมีการป้องกันแน่นหนา พวกนั้นมีหรือจะหาเรื่องติดกับ"

หงอวีมองดูท่านยายถงด้วยสายตาหวาดหวั่นและไม่กล้าเอ่ยปากพูดอันใดอีก

จุ๊ฮัวสังเกตเห็นท่าทีเล็กๆ น้อยๆ นี้ของนาง จึงถลึงตาจ้องท่านยายถง "ใส่หัวออกไป!"

เมื่อทหารกองพลหยงซื่อสองนายหิวร้างท่านยายถงออกไปจากเรือน หงอวีจึงนวดแก้มพลางบอก "ท่านแม่ข้ามีผู้รักเฝ้าอยู่คนหนึ่ง เป็นเจ้าหน้าที่เฝ้าประตูเมืองอยู่ที่ด่านซีสุย ถูตั้งหยวนสัญญาจะมอบเงินหนึ่งร้อยห้าสิบตำลึงให้ ข้าเองก็ช่วยเขาเอ่ยปากขอร้อง ท่านแม่ถึงได้ตกลงรับปาก ทว่านางไม่ยอมมาให้ข้าพูด..."

พอได้ยินเช่นนั้น จุ๊ฮัวก็ให้คนไปรื้อค้นห้องของท่านยายถง

ก่อนจะพบกล่องใส่เงินกล่องหนึ่ง ครั้นเปิดออกดูก็พบว่าในนั้นมีเงินก้อน
 ที่เมื่อวานอยู่ตั้งหยวนเอาไปจากกองกำลังจีนที่อยู่จริงๆ จู๋ฮวาเตีอดตาล
 "ยายเฒ่าเจ้าเล่ห์ กล้าทำเป็นหวังดีเตือนสติข้า!" เขาเรียกคนไปลากตัว
 ท่านยายถงมา

ทันทีที่อีกฝ่ายเข้ามาในห้อง จู๋ฮวาก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง ตรงเข้าไป
 ตะไใส่อกนางเต็มแรงสองที่ ท่านยายถงลงไปนอนกลิ้งเจ็บปวดอยู่บนพื้น
 จู๋ฮวาทถามว่านางมีซู้รักอยู่ที่ด่านซีสุ่ยไช่หรือไม่ นางตอบใช่ เขาทถามต่อ
 ว่านางรับเงินหนึ่งร้อยห้าสิบบตำลึงมาจากอยู่ตั้งหยวนไช่หรือไม่ นางก็
 ตอบว่านางรับมาแทนหงอวี พอเห็นอีกฝ่ายยอมรับออกมาเช่นนั้น จู๋ฮวา
 ไหนเลยจะยังยอมฟังคำอธิบายได้อีก เขาลงมือซ้อมท่านยายถงหนักหน่วง
 จนนางได้แต่หายใจออกหมดโอกาสหายใจเข้า

ในตอนนั้นเองจู่ๆ ก็มีคนเข้ามารายงานว่าทหารลาดตระเวนพบ
 เรือประทุนดำลำหนึ่งลอยอยู่กลางลำน้ำใกล้ด่านซีสุ่ย พอได้ยินเช่นนั้น
 จู๋ฮวาก็รีบร้อน เขาตะของท่านยายถงอีกทีก่อนจะนำคนรีบร้อนจากไป
 หงอวี้มองดูท่านยายถงหมอบอยู่บนพื้นหนึ่งไม่ขยับ ในใจก็นึกยินดี
 ก่อนไปอยู่ตั้งหยวนได้ชี้แนะไว้ว่าท่านยายถงแหวตายเป็นประกาย เกรงว่า
 อาจคิดไม่ซื่อ หากท่านยายถงเห็นแก่ความเป็นแม่ลูกกับหงอวีจึงไม่ไป
 แจ้งทางการ เช่นนั้นก็แล้วไป แต่หากนางไปแจ้งต่อทางการก็ให้หงอวี
 โยนเรื่องพวกนี้ให้นางไป

ท่านยายถงมีซู้รักอยู่ที่ด่านซีสุ่ยจริง เงินหนึ่งร้อยห้าสิบบตำลึงนั้นก็
 เป็นของจริง ทว่าครั้นผ่านมืออยู่ตั้งหยวนมันกลับกลายเป็นหลักฐาน
 หนักแน่นยืนยันว่าท่านยายถงมีส่วนช่วยนักโทษหลบหนี หงอวี้อยู่บ้าง
 ว่าอยู่ตั้งหยวนคิดอ่านละเอียดรอบคอบลูกไม้แพรวพราว ทว่าคืนนี้นาง
 ได้พบเห็นด้วยตาอย่างแท้จริงแล้ว

เรื่องที่เกิดขึ้นมิใช่เรื่องเล็กๆ คนงาน เด็กรับใช้ นางคณิกาต่างพากัน มาล้อมวงมุงดู หงอวี๋สั่งเด็กรับใช้สองสามคนให้ช่วยกันแบกท่านยายถง เข้าไปในห้อง ก่อนหยิบเงินออกมาหนึ่งตำลึงสองตำลึงสั่งให้คนไปเชิญ ท่านหมอมมา ผู้คนที่อยู่รายรอบต่างเอ่ยปากขึ้นชมว่านางกตัญญูยิ่ง หลังจัดแจงทุกอย่างเสร็จสรรพ ขณะที่หงอวี๋กำลังจะกลับห้อง นางก็ได้ยินเสียงคนงานเฝ้าประตูร้องเอะอะไวยวาย ก่อนร่างกายจะลอยกระเด็น ไปเกินสิบก้าว

ขณะที่หงอวี๋กำลังตกใจสงสัย ชายผู้หนึ่งก็เดินตรงเข้ามาช้าๆ คนผู้นี้ไม่เหมือนกับจู่ฮวนันก จู่ฮวนารูปร่างใหญ่โตเทอะทะ ทว่าคนผู้นี้ ร่างใหญ่กำยำสมส่วน กล้ามเนื้อได้อาภรณ์โปร่งเบาดูแข็งแกร่ง ยาม ขยับกายแลดูไม่ต่างอันใดกับภูผาเคลื่อน บนหน้าผากมีแผลเป็นพาดยาว คล้ายเคยถูกคนกรีดเปิดกะโหลกหน้าผาก ที่ประหลาดที่สุดคือบนแผล เป็นนั้นยังมีคราบเลือดสดๆ เปื้อนอยู่รอยหนึ่ง

ครันเห็นอีกฝ่าย ริมฝีปากของหงอวี๋ก็สั่นระริก "เหลียงซิงผู้?"

เหลียงซิงผู้มองดูนางด้วยสายตาเฉยเมย "อู๋ตั้งหยวนเล่า"

หงอวี๋กลืนน้ำลายก่อนบอกไปว่าพวกเขาไปด่านซีซู่แล้ว จู่ฮวนา นำกำลังทหารมุ่งหน้าไล่ตามไป แม้ได้ยินเช่นนั้น แต่เหลียงซิงผู้กลับ ไม่รีบออกไป สองตายังคงจับจองอยู่ที่หงอวี๋ นางพลันลมหายใจติดขัด รู้สึกเหมือนเขาไท่ซานแขวนค้ำอยู่เหนือหัวตัวเอง

เหลียงซิงผู้แตะคราบเลือดบนหน้าผากก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียง เลื่อนลอย "ห้วงหาผู้คนในอีกภพ ตั้งอยู่กลางเพลิงผลาญในนรก สิ่งใดเหล็ก ถูกข้าปนกระดุกเป็นผุยผงแล้ว ทว่าเขาไม่ยินดีไปแดนสุขาวดีเพียงลำพัง จึงต้องการให้ข้ามาหาผู้เป็นบุตรเพื่อพาไปด้วยกัน...อู๋ตั้งหยวนอยู่ที่ใด"

หงอวี๋รู้ดีถึงบุญคุณความแค้นของคนผู้นี้กับสกุลอู๋ และรู้ดีด้วยว่า

สมองของอีกฝ่ายนั้นไม่ปกตินัก นางพยายามฝืนข่มความกลัว เล่าความเท็จ เรื่องพวกผู้ตั้งหยวนเดินทางไปด้านซ้ายออกมาอีกครั้งก่อนจะหลับตาลง แรงกดดันบีบคั้นของอีกฝ่ายรุนแรงยิ่งนัก นางไม่หวังว่าจะตบตาสำเร็จ รอเพียงให้อีกฝ่ายโมโหและลงมือ ในใจหวังก็แค่ให้สิ้นลมหายใจได้เร็วหน่อยเท่านั้น ทว่าเหลือยซึ่งผู้กลับไม่ยอมลงมือ ตรงกันข้ามเขากวาดตามองไปรอบๆ ก่อนถามขึ้นประโยคหนึ่ง "เจ้าเป็นอาจารย์สอนพินแล้วเหตุใดที่นี่จึงไม่มีพิน"

"ข้า...ข้าเอามาไปซ่อน" หงอวี้เค้นเสียงออกมาแผ่วเบาพร้อมกับเสียงยุงเอื่อยคำพูดที่แม้แต่ตนเองก็ยังไม่เชื่อ

เหลือยซึ่งผู้กลับคล้ายไม่ได้ยิน เขาเอามือโพล่หลังเดินวนไปมา อยู่ในเรือนสองสามก้าว บนผนังมีภาพวาดแขวนอยู่เจ็ดแปดภาพ ทั้งหมดล้วนแต่เป็นของที่แขกหรือมอบให้นาง เขาหยุดดูอยู่หน้าภาพหมึกดำภาพหนึ่ง ภาพนี้เป็นภาพ 'เรือนเร้นในป่าไผ่' ของหวังเหวย กวีและจิตรกรในสมัยราชวงศ์ถังซึ่งแฝงบอกความหมายไว้สองประโยคคือ 'นั่งเดียวดายอยู่กลางป่าไผ่ ตัดพินผิวปากคลอ' ตราประทับเป็นชื่อผู้เชี่ยวชาญแห่งเจียงหนาน ทว่าบนแถบไหมที่ติดอยู่ด้านข้างกลับเป็นชื่อของคนอีกผู้หนึ่ง

"หัวหน้ากลุ่มโหนดมังกรขาวที่อยู่ทางตอนเหนือของเมือง? ดูเหมือนความชมชอบเสียงพินของเขาจะตกต่ำลงไม่ต่างอันใดกับลูกไม้ปล้นข้าวสารนั่น" เหลือยซึ่งผู้กระซอกแถบผ้าไหมลงมาพันไว้กับนิ้วพรางกล่าวด้วยน้ำเสียงเอื่อยเอื่อย

หงอวี้ทรุดลงนั่งกับพื้นดัง 'ตึง' โชคที่นางเคยมีหมดสิ้นไปแล้ว ภายใต้อายตัจจับจ้องของเหลือยซึ่งผู้ หงอวี้อราวกับถูกจับเปลื้องผ้า เนื้อตัวล่อนจ้อน ความลับอันใดล้วนไม่อาจปิดบัง ทว่าหลังทรนรออยู่นาน

อีกฝ่ายกลับไม่ลงมือเสียที ครั้นเงยหน้าหงอวีก็พบว่าเสียงซิงผู้จากไปแล้ว
ร่างของนางอ่อนระทวยอยู่บนพื้น มือเท้าเย็นเยียบลึกเข้าไปถึงกระดูก
ในสมองมีก็แต่คำพูดประโยคหนึ่ง *ตั้งหยวน รีบหนีไป รีบหนีไปให้ไว...*

น่าเสียดายที่เสียงร้องตะโกนนี้ถูกลิขิตมิให้ตั้งหยวนได้ยิน

เขายามนี้กำลังยืนนิ่งอยู่กลางป่าต้นไทร สองตาจับจ้องไปยัง
ประตูหน้าศาลเจ้าร้างหลังเล็กนั้น ส่วนบุรุษรูปร่างกำยำลึบกว่าคนที่ทิ้งร่าง
ลงมาตามผ้าปอสีขาวยุ่ล่านั้นล้วนยืนรักษาระยะห่างประมาณหนึ่ง
ปัดกันทางหนีของทุกคนไว้ สายตาจ้องนิ่งมาที่พวกเขา

เพียงไม่นานน้ำเสียงขร่าเฒ่าแหบพร่าของใครบางคนก็ดังลอย
ออกมาจากประตูอารามดำทะมึน "พินซำระจันทร์ของแม่นางหงอวี
เรียกได้ว่าเป็นพินชั้นเลิศ บทเพลง 'กาคร่ำรำร้อง' เมื่อครู่ที่วงทำนอง
ล้ำเลิศยิ่งนัก ราวทริกาลยาวนานชวนประหลาด มีบทเพลงเช่นนี้ซบกล่อม
จิตใจยอมสงบ"

ผู้ตั้งหยวนไม่สนถ้อยคำของอีกฝ่าย เขาพูดออกมาตรงๆ "ตาเฒ่า
พวกเราต้องการยืมทางออกจากเมือง"

น้ำเสียงแข็งกระด้างของผู้ตั้งหยวนถูกตอบกลับด้วยน้ำเสียงระอาใจ
"ข้าติดค้างน้ำใจหงอวีคราหนึ่ง นี้ไม่ถึงว่านางจะยกหนีน้ำใจนั้นให้เจ้า"

ผู้ตั้งหยวนชักเท้าขึ้นหน้า เดินตรงเข้าไปยังศาลเจ้าร้าง เพียงไม่นาน
เงาร่างของเขาก็ถูกเงามืดหลังประตูกลืนหาย ส่วนอีกสามคนที่เหลือ
ยืนรออยู่ในป่าไทรโดยมีสายตาจับจ้องระแวงระวังห้อมล้อมอยู่

จู่จันจีเดินกระวนกระวายไปมาแล้วกระซิบคุยกับอวีเขียน "เมื่อครู่
เจ้าพูดว่าโหนม้งกรขาว โหนม้งกรขาวที่ว่าคืออันใด"

อวีเขียนมองไปรอบๆ อย่างระมัดระวังก่อนกระซิบ... ด้วยน้ำเสียง

ที่เขาคิดว่าแผ่วเบาที่สุด "องครักษ์ทนายท โหนม้งกรขาวคือกองโจรเลื่องชื่อทางตะวันตกเฉียงเหนือของหนานจิง"

"กองโจร? โจรรวมกลุ่มกันได้ด้วยกระนั้นหรือ" จูจันจี้รู้สึกว่่าเรื่องนี่เหลวไหลสิ้นดี

อวี๋เซี่ยนตอบ "หนานจิงมีกลุ่มอิทธิพลปะปนอยู่ด้วยกันหลายกลุ่มหาได้สงบสุขเหมือนอย่างที่เห็น บางที่อย่างสุสานสกุลหยางที่พวกเราอยู่ในเวลานี้ตั้งอยู่บนพื้นที่คาบเกี่ยวระหว่างท้องที่ของกำลังพลระวังเมืองฝ่งตะวันตกและกำลังพลระวังเมืองฝ่งเหนือพอดี ทั้งสองฝ่ายจึงต่างไม่สนใจปล่อยให้คนชั่วเหล่านี้ปรากฏตัว"

"แล้วเหตุใดพวกมันถึงเรียกตัวเองว่าโหนม้งกรขาว"

"โจรพวกนี้เชี่ยวชาญการใช้ผ้าขาวแทนเชือก ข้ามหลังคาได้ผนังห้องกำแพงแขวนเพดาน โดยเฉพาะการบุกเข้าไปขโมยเสบียงในคลังจึงถูกเรียกว่าโหนม้งกรขาว"

ได้ยินเช่นนั้นจูจันจี้ก็ตะลึงตาค้างพูดไม่ออก มีนายชายเหล่านี้ถึงได้แข็งแรงเปี่ยมกำลังยิ่งนัก ที่แท้เพราะปีนป่ายคลังเสบียงอยู่เป็นประจำนี่เอง "พวกมันกล้าเหิมเกริมเช่นนี้เพราะเขตอั้งเทียนไม่ใส่ใจหรือ"

อวี๋เซี่ยนส่ายหน้ายิ้มเจื่อน "ทางการเองก็ทำการจับกุม ทว่าไปป่าลามกลางลมวสันต์ โหนม้งกรขาวจะเผาผลาญหมดสิ้น อย่างน้อยหัวหน้าที่ของโหนม้งกรขาวก็ไม่เคยถูกจับตัวได้ องครักษ์ทนายทต้องทรงระวังตัวให้มาก..." พูดจบเขาก็ชำเลืองมองไปทางศาลเจ้าร้างนั้น

ผู้เป็นเจ้าของเสียงเมื่อครู่หน้าจะเป็นหัวหน้าของโหนม้งกรขาวคู่ตั้งหยวนขอให้คนเหล่านี้ช่วยเหลือ เห็นได้ชัดว่าเขตอั้งเทียนกับโหนม้งกรขาวคบค้าสมาคมกันมาโดยตลอด จูจันจี้ก็โมโห "ขนาดอยู่ใต้ฝ่าเท้าของราชสำนัก โจรพวกนี้กลับกำเริบเสิบสานยิ่ง แล้ววันหน้า

พวกเขาบ้านยังจะยำเกรงอำนาจบารมีของราชสำนักอีกหรือ ไร้ซ้ำกลับถึงนครหลวงก่อนเถอะ ถึงตอนนั้นข้าจะจัดการพวกมันให้สิ้นซาก!"

ขณะที่พวกเขาสองคนกระซิบนัดกระซิบพูดคุยกัน คู่ตั้งหยวนก็เดินออกมาจากในศาลเจ้า ที่ตามหลังมาคือชายชราผู้หนึ่ง ชายชราสวมอาภรณ์ผ้าปอสีชาวล้ายคนกำลังไว้ทุกข์ เส้นผมสีดำดอกเลาถูกเกล้าขึ้นเป็นมวยเล็กๆ นัยน์ตาเรียวเล็กคู่หนึ่งคล้ายถูกพับหาย ยากจะบอกถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย

"พวกเขาคือคนที่ต้องการออกจากเมือง" คู่ตั้งหยวนชี้ไปที่ทั้งสามคน ชายชราหรือตาพิจารณาดูไปที่ละคนก่อนจะยิ้มออกมา "น่าสนใจ พระไม่ใช่พระ ชุณนางกลับเป็นชุณนาง ทว่าสตรีผู้นี้... ข้าไม่แน่ใจนัก หรือว่าจะเป็นอย่างนั้น?"

ทุกคนต่างตะลึง ชายชราผู้นี้สายตาเฉียบคมแท้ หลังแสดงบารมีจบชายชราก็นั้นไปบอกคู่ตั้งหยวน "จะให้ไม่ถามถึงที่มาที่ไปของทั้งสามคน ก็ยอมได้ ทว่าคืนนี้สถานการณ์ในเมืองไม่สงบ คิดจะพาพวกเขาออกไป แค้นนี้น้ำใจของหงอวีคงไม่พอ"

"ข้าจำได้ ในยุทธภพกล่าวว่ โหนมั่งกรชาวพูดจาคำไหนคำนั้น แต่ไหนแต่ไรมิเคยกลับคำ"

"ถูกต้อง มิเคยกลับคำ ดังนั้นวาจาอัปลักษณ์อันใดจึงต้องพูดให้กระจ่างก่อน" ชายชราเบิกตาขึ้น "ข้าหากไม่รักษาคำพูด พาเจ้าเดินทางไปเพียงครั้งก็เรียกร้องราคาสูงลิบลิ่ว ถึงตอนนั้นจะไปต่อจะถอยหลัง พวกเจ้ายอมไม่ใช่คนตัดสินใจ"

คู่ตั้งหยวนวางท่าสงบนิ่ง "ท่านยังต้องการสิ่งใด เงินหรือน้ำใจ" ชายชรายืนนิ่งออกมาชี้ไปที่จู่จันจี "ให้เจ้าหนุ่มนั้นบรรเลงเพลงให้ข้าฟังอีกครั้ง"

หัวหน้ากลุ่มโจรโหมม้งกรขวาวหลงไหลในเสียงพิณเป็นที่สุด เรื่องนี้ ชาวพุทธแถบหนานจี้คือต่างรู้ดี เงื่อนไขที่เขาเสนอมานี้หาได้แปลกประหลาด อันใดไม่ ทว่าจันจี้ก็ลืมนึกไม่ได้ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเป็นก็แค้ใจถ้อย ปล้นเสียบึงเท่านั้น แต่กลับวางท่าสูงส่งอยู่ที่นี้ หนาข้ายังคิดจะให้ องคริซทายาทบรรเลงพิณให้ฟังอีก ช่างไม่รู้ที่ต่ำที่สูงเสียบ้างเลย

ทว่าเพราะรู้ดีว่าสถานการณ์ของฝ่ายตนเป็นรอง และจันจี้เอง ก็มีได้ใจเขลาขนาดหักหาญอีกฝ่ายต่อหน้า เขาคุ่นคิดฉับไว วางพิณ ชำระจันทรลงบนหน้าตักแล้วบรรเลงบทเพลง 'ลี้มจิต'

บทเพลงนี้มีที่มาจากคัมภีร์ 'เลี่ยจ้อ*' กล่าวถึงคนผู้หนึ่งที่ทุกวัน เทียวเล่นอยู่กับกนางนวล เพราะมีใจบริสุทธิ์ ผุ่กนางนวลจึงบิน รวมกลุ่มอยู่รอบตัว ต่อมาบิดาเขาบอกให้จับมันกลับมาเล่นที่บ้านสัก สองสามตัว เขาจึงไปที่ชายทะเลอีกครั้ง ทว่าเพราะในใจมุ่งหมายจะ จับพวกมัน เหล่านางนวลจึงไม่ยอมเข้าใกล้เขาอีก

หลังบรรเลงจบ ชายชราที่ดูบเคราพลาบเอ่ยวาจาแฝงความหมาย ลึกซึ้ง "บทเพลง 'ลี้มจิต' นี้ความหมายสำคัญอยู่ที่การสงบจิตสงบใจ ลี้มการแย่งชิงแข่งขัน ทว่าหลวงจีนน้อย ท่วงทำนองยามบรรเลง บทเพลงนี้ของเจ้ากลับสูงอวดำ อารมณ์โกรธซึ่งจากการถูกดูแคลน มากมายถูกระบายผ่านสายพิณ คิดว่าเจ้าจงใจเลือกบทเพลงนี้เพื่อ เย้ยหยันข้ากระมัง"

จันจี้ตะลึง นึกไม่ถึงว่าโจรเดมาผู้นี้จะเข้าใจการดนตรีอย่างถ่องแท้ ถึงขั้นฟังสายสนกลในเล็ก ๆ ที่ซ่อนอยู่ในเสียงพิณได้

คู่ตั้งหยวนฟังไม่ออกอันใดทั้งสิ้น ทว่าเขาหมดความอดทนแล้วจึง กระตุกแขนองคริซทายาทคราหนึ่ง "เพลงเล่นจบแล้ว พวกเราไปกัน

* เลี่ยจ้อ เป็นหนึ่งในสามคัมภีร์สำคัญของปรัชญาฝ่ายเต๋า ตั้งชื่อตามผู้บันทึก คือเลี่ยอวี่โควหรือเลี่ยจ้อ ผู้มีชีวิตก่อนขงจื๊อพันกว่า

ได้หรือยัง"

ชายชรามองดูเขาด้วยสายตาอ่อนแอแฝงความหมายลึกล้ำอีกประการ ก่อนจะตีดนิ้วกล่าว "ไปกันเถอะ"

ชายชราเลือกลูกน้องออกมาสามคน กำชับสั่งสองสามประโยคให้พวกเขาเดินทางล่วงหน้าไปก่อน หลังจากนั้นก็เดินนำพวกผู้ตั้งหยวนสี่คนจากป่าต้นไทรไปยังหมู่กระท่อมหญ้าแฝกที่มีสภาพไม่ต่างอันใดกับเขาวงกต

เห็นชายชราอายุมากเช่นนั้น ทว่าฝีเท้าของเขากลับเต็มเปี่ยมไปด้วยกำลัง ไม่ว่าจะผ่านเนินเขาหรือคุคลงก็ล้วนรักษาความเร็วได้ไม่มีตกคนที่อยู่ด้านหลังจำต้องตั้งสมาธิให้ดีถึงจะตามจังหวะย่างก้าวของเขาได้ทัน อวีเซียนเห็นชายชรามุ่งหน้าขึ้นเหนือไปไม่หยุด ในใจก็นึกสงสัยหากว่ากันตามเส้นทางที่กำลังมุ่งไป ชายชราผู้นี้ไม่ได้ไปตั้งประตูจงฟูและประตูจินชวอน จะว่าไปประตูเสินเซอก็เป็นไปได้อยู่ แต่ที่นั่นอยู่ค่อนข้างไกลทางทิศตะวันออก เช่นนี้มีไช่ยั้งห่างจากเส้นทางแม่น้ำหลงเจียงที่จะใช้หลบหนีมากขึ้นทุกทีหรือ

อวีเซียนไม่ได้เอ่ยปากถาม ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะชายชราเดินเร็วเกินไปทำให้เขาหายใจไม่ทัน ไม่มีเวลาหลงเหลือให้ได้เอ่ยปากอันใด

จู่จันจิกกลับมิได้รู้สึกยากลำบากเหมือนอวีเซียน ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะพื้นฐานสุขภาพร่างกายของเขานับว่าไม่เลว จึงรับมือกับความเร็วเช่นนี้ได้สบายๆ หน้าซ้ายังมีเวลาให้กวาดตามองไปรอบๆ ทศนี้สภาพท่ามกลางความมืดทึบทั้งสี่ด้านทำเขาออกสั่นขวัญแขวนเล็กน้อย ก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยรู้เลยแม้แต่น้อยว่าเมืองหนานจิงอันโอ่อ่าจะมีพื้นที่กันดารเช่นนี้อยู่ด้วย กำแพงดินอัดทรวดโถม หลังคาหญ้าแฝกขาดแหว่งกลืนเหม็นฉุนอวลคลุ้ง เขาถึงกับมองเห็นฝูงหนูในคูวังแตกกระเจิงเพราะ

เสียงฝีเท้า เหลือทิ้งไว้ก็แต่เศษเนื้อชาดวันไม่ครบส่วนคล้ายศพเด็กทารก

"โอ้ก็..." จูจันจีต้องไล่ปั่นป่วน ฝีเท้าเริ่มช้าลงกว่าเดิม

คู่ตั้งหยวนชะงักทำหันมาช่วยพยุง "ข้าเคยบอกแล้วว่าให้ระวังเส้นทางที่ต้องไปนับจากนี้ อย่าเที่ยวกวาดตามองเรื่อยเปื่อย ทัศนียภาพของที่นี่หาใช่สิ่งที่軒ชั้นสูงพึงมองไม่"

จูจันจีส่งเสียงประศดเย็นชาออกมาคราหนึ่ง แล้วฝืนกลืนความรู้สึกคลื่นเหียนกลับลงท้อง

หลังเดินไปได้ราวๆ ครึ่งชั่วยาม ในที่สุดพวกเขาก็พ้นออกจากพื้นที่ทุรกันดารกว้างใหญ่เนิ่นมาอยู่ยังหน้ากำแพงเมืองสูงใหญ่ กำแพงเมืองสูงราวๆ หกจั้ง อีฐูดำแต่ละก้อนเรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบ มีปูนสอดผนังเชื่อมแน่นหนา ไม่อาจแะออกได้ด้วยเล็บ แต่คูก็รู้แล้วว่านี่คือกำแพงเมืองที่เป็นปราการของเขตเมือง

คืนค่ำมีมิดยาก็บอกได้ว่าเป็นกำแพงเมืองช่วงใด ทว่าอย่างน้อยอวีเชียนก็มั่นใจว่าที่นี่ไม่ได้อยู่ใกล้ประตูเมืองใดๆ ทั้งสิ้น ไม่รู้ว่หลังจากนี้ควรเดินทางต่อเช่นไร ชายชราเงยหน้าขึ้นและผิวปากเบาๆ คราหนึ่งผืนผ้าคล้ายหนึ่งมังกรขาวไหลลู่ลงมาจากกำแพงเมือง ผ้าผืนนี้ราวกับผ่านการคิดคำนวณมาอย่างรอบคอบ มันหยุดอยู่ตรงตีนกำแพงเมืองพอดีพอดี

ดูท่าคนทั้งสามที่เดินทางล่องหน้ามาจะใช้วิธีการบางอย่างปีนขึ้นกำแพงเมืองไปพร้อมกับผ้าขาว เพื่อเตรียมการปีนไต่กำแพงเมืองให้พวกเขา ชายชรากระตุกผืนผ้า ครั้นมั่นใจว่าตึงแน่นพอเขาก็เบี่ยงกายทำท่าเชื้อเชิญ รอยยิ้มท่ามกลางความมืดแลดูยั่วเย้าเล็กน้อย

ผู้ที่เดินขึ้นหน้าเป็นคนแรกคือซุงชิงซี นางไม่มีท่าทีหวาดหวั่นต่อเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้แม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกลับแลดูค้นไม่

คืนมือใคร่ลองเติมที ชายชราพันผ้าไว้บนเอวนางและมัดเป็นปมแน่น ก่อนแะเสยยิ้มกล่าว "นับเป็นสตรีผู้กล้าหาญโดยแท้ หากข้าอายุน้อยกว่านี้สักสามสิบปีย่อมพิจารณาไว้เจ้าเป็นภรรยา"

หญิงชี่ยื่นมือจับผ้าไว้แล้วพันมันเข้ากับข้อมือสองสามรอบ "ท่านไม่กลัวข้าวางยาท่านจนตายแล้วกอบโกยสมบัติหนีไปแต่งงานใหม่หรือ"

ชายชราตะลึง ร่างของหญิงชี่ทะยานขึ้นไปตามผืนผ้า ที่อยู่บนกำแพงเมืองคือชายรูปร่างกำยำของโหนมังกกรชาวทั้งสามคน ปลายด้านหนึ่งของผืนผ้ามัดแน่นอยู่บนเอวของพวกเขาเชื่อมโยงทั้งสามคนเอาไว้ คนพวกนี้ไม่เสียทีที่ได้ชื่อว่าเป็นคนของโหนมังกกรชาว พวกเขาอาศัยกำลังเวทปกหลักตริงร่างอยู่บนกำแพงแน่นไม่ขยับ มือทั้งสองข้างจุดดิ่งเชือกไม่นานก็นำหญิงชี่ขึ้นไปบนกำแพงเมืองได้สำเร็จ

หลังจากนั้นผู้ตั้งหยวน จูจันจี และอวี๋เซียนก็ถูกดึงขึ้นไปอยู่บนกำแพงเมืองตามลำดับ จูจันจีกลัวความสูงอยู่เล็กน้อย หลังถูกดึงขึ้นสำเร็จใบหน้าจึงซีดเผือดไปหมด อวี๋เซียนกลับไม่หวาดกลัว เพียงแต่รู้สึกกังวลอยู่บ้าง ที่แท้กำแพงเมืองก็มีจุดบกพร่อง หากกองทัพศัตรูใช้วิธีนี้บุกเข้ามาจะทำเช่นไร

หลังทุกคนปีนขึ้นไปอยู่บนทางเดินเหนือกำแพงเมืองเรียบร้อย อวี๋เซียนก็มองออกไปยังฝั่งด้านนอกของกำแพงเมือง ที่อยู่ประชิดติดกำแพงเมืองคือผิวน้ำรางเลื่อนที่ถูกปกคลุมไปด้วยหมอก เมฆที่เกาะกลุ่มกลางฟ้ายามนี้ค่อยสลายลอยเลื่อน กระทั่งแสงจันทร์สายหนึ่งแหวกผ่านม่านรัตติกาล ประกายแสงสีเงินยวงสะท้อนอยู่กับผิวน้ำ หมอกหนาทึบหยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหวราวกับคั่นช่องขนาดยักษ์ปกคลุมอยู่นอกเมือง ในคั่นช่องคล้ายมีเกาะแก่งอยู่จำนวนมาก ดูสับสนซับซ้อนดังการเรียงตัวกันของดวงดาวในจักรวาล

ทันใดนั้นเขาก็เข้าใจถึงแผนการหลบหนีออกจากเมืองของคู่ตั้งหยวน

"ໄໂວໜູ...ທີ່ແທ້ແຜນການທີ່ເຈົ້າວາງໄວ້ກໍ່ເປັນເໝາະນີ້" ອື່ວິເສຍນພິມພໍາ

ทางเหนือของนครหลวงเดิมค่อนไปทางทิศตะวันออกเล็กน้อย มีทะเลสาบขนาดใหญ่อยู่แห่งหนึ่ง ทางกรเรียกมันว่าໄໂວໜູ (ทะเลสาบ ด้านหลัง) ทว่าพวกเขาบ้านกลับเรียกมันว่าทะเลสาบเสวียนอู่ (เตาดำ) ริมฝั่งทิศใต้ของทะเลสาบติดกำแพงเมืองบริเวณระหว่างประตูเสินเซ่อ กับประตูไท่ผิง เรียกได้ว่าแนบติดอยู่กับเมืองหนานจิง ໄໂວໜູມີพื้นที่ กว้างใหญ่ ใจกลางมีเกาะแก่งขนาดเล็กอยู่ห้าเกาะ บนเกาะมีคั้งเก็บ สมุดเหลือง* สิบกว่าหลัง ด้วยเหตุนี้ราชสำนักจึงปิดทะเลสาบไว้ตลอดปี ไม่อนุญาตให้ชาวบ้านเข้าไปพำนักอาศัย วิเวกสงัดเงียบยิ่งยวด

ดูเท่านั้นนับแต่พ้นจากประตูเจิ้งหยางมา คู่ตั้งหยวนก็ดีดลูกคิดในใจ เรียบร้อยแล้ว การออกจากเมืองจากจุดนี้นับเป็นการเดินทางมากที่ ฉลาดเฉียบแหลมจริงๆ ອື່ວິເສຍນถอนหายใจคราหนึ่ง หลังจากนั้นแค่ โหนม้งกรขวายหย่อนพวกเขาออกนอกกำแพงเมือง พวกเขาก็จะผ่าน ทะเลสาบໄໂວໜູ พ้นจากขอบเขตของนครหลวงเรียบร้อยแล้ว

ชายชราກໍ່มอมองดูทะเลสาบໄໂວໜູที่อยู่เบื้องล่างอย่างสนอกสนใจ ก่อนไหล่มือไว้ทางด้านหลังและเงยหน้ามองจันทร์ ทอดถอนใจบอก "จันทร์กระจ่างกลางนภา ทะเลสาบตั้งคั่นช่อง ช้าน่าจะรู้้อยู่แต่แรกแล้ว ว่าควรใช้พิณชำระจันทร์บรรเลง 'จันทร์เดือนสารทฉายส่องกระท่อมหญ้า' เหนือกำแพงเมือง"

พอได้ยินว่าต้องบรรเลงเพลงอีกจู่จันจี้ก็อดพึมพำเบาๆ ไม่ได้ "พวกไปกัณฑ์หมาขโมยคู่ควรพูดคุยเรื่องดนตรีด้วยหรือ ไม่รู้จักจบจักสิ้น"

* สมุดเหลือง เป็นคำที่เริ่มกำหนดใช้ในสมัยราชวงศ์หมิงเรื่อยมาจนถึงราชวงศ์ชิง หมายถึงทะเบียนราษฎร บ้านที่ภาษี และภาระเกณฑ์แรงงานในพื้นที่ต่างๆ ตามที่บันทึกรวบรวมไว้จากแต่ละเมืองและมณฑล เนื่องจากหน้าปกบันทึกใช้กระดาษสีเหลือง จึงเป็นที่มาของชื่อเรียก

ใครจะไปรู้ว่าชายชรากลับหัว เขาหันกลับมาพร้อมใบหน้าคล้ายยิ้ม คล้ายไม่มียิ้ม และพลันขยับแขนจับมือขวาขององค์รัชทายาทไว้แน่นตั้ง คิมเหล็ก

จู่จันจีตกใจจนแทบกระโดด เขาพบว่าตนไม่อาจสลัดหลุดจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย ชายชรายกข้อมือของเขาขึ้น

"ดูเถิด อารมณ์หลวงจีนขาดวินัยหรือจะปิดบังฐานะสูงส่งได้ เนื้อหนังเนี่ยนละเยียดขนาดนี้ แม้แต่รอยด้านบนนิ้วโป้งอันใดล้วนไม่มี เจ้าต้องถูกเลี้ยงดูอยู่ในเรือนมาเป็นอย่างดีแน่" พุดจวบชายชราที่ขยับนิ้วชี้ดู หนึ่งด้านบนฝ่ามือของคนผู้นี้ทั้งหนาทั้งแข็ง จู่จันจีรู้สึกเจ็บแปลบ คล้ายถูกมีดบาดจนอดร้องออกมาไม่ได้ "ต้องขออภัยด้วย รอยด้านบนมือข้าล้วนเกิดจากการปั่นปายมังกรขาว ไม่อ่อนนุ่มเหมือนผู้สูงส่ง"

ครั้นเห็นเช่นนั้นผู้ตั้งหยวนกับอวี๋เซียนก็รีบปรีเข้ามา ทว่ากลับถูกชายผู้กุมฝ่ามังกรขาวรูปร่างกำยำขวางทางไว้ ผู้ตั้งหยวนกล่าวว่า "ตาเฒ่าตกลงกันแล้วมิใช่หรือ รีบปล่อยพวกเราลงจากกำแพงเมืองได้แล้ว"

ชายชรายิ้ม "เมื่อครู่คุณชายท่านนี้บรรเลงเพลง 'ลิมจิต' ว่ากันว่าเสียงพิณสื่อถึงจิตใจ เห็นได้ชัดว่าเขาอยากบอกบางอย่างกับข้า" น้ำเสียงของชายชรากลับเย็นชา "ข้าทำสิ่งใดล้วนจริงจัง เรื่องดนตรีนี้ผู้ใดคู่ควรผู้ใดไม่คู่ควร ตาเฒ่าเช่นข้าใครขอคำชี้แนะสักเล็กน้อย"

ในเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยปากขัดแย้งเช่นนั้น จู่จันจีก็ยึดดอกตวาด "พวกเจ้าปั่นกำแพงซูดรู ลักษณะเบี่ยงอาหารเพียงเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวบนก่อกวนกฎราชสำนัก ล้างทำชาวบ้านเดือดร้อน ยึดครองพื้นที่ทางตอนเหนือของเมืองตั้งตนเป็นใหญ่ เป็นแคโจรกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ยังจะหน้าไม่อายแสร้งทำตนเป็นผู้สูงส่ง น่าขันยิ่งนัก!"

เห็นอีกฝ่ายพุดจาอีกเหิมเช่นนั้น ชายชราที่แหว่งหน้าหัวเราะอย่าง

ยังไม่อยู่ "คุณชายน้อยคงมิใช่เพิ่งออกมาจากจวนจากคุกหาสน์ที่ไหนสักแห่งกระมัง หรือว่าเจ้าอ่านบทประพันธ์มากเกินไป"

จู่จันจีโมโห "พวกเจ้ามันหนุ่ยยักษ์ขโมยข้าวสาร หรือจะบอกว่าเรื่องนี่ไม่ใช่ความจริง เป็นพวกเจ้าถูกใส่ร้ายป้ายสี?"

"อย่าคิดว่าชาวบ้านอย่างพวกเราไม่อ่านคัมภีร์ก็วิสามร้อยบท 'หนุ่ยยักษ์ หนุ่ยยักษ์ อายากินข้าวข้า'* หนุ่ยยักษ์ที่พูดถึงไม่ใช่พวกข้า แต่เป็นคนอย่างพวกเจ้าต่างหาก" ชายชรากุมมือของจู่จันจีแน่น รอยยิ้มพลันจางหาย รอยยับบนใบหน้ากระเพื่อมไหวราวกับกำลังจะจับคนกินก็ไม่ปาน จู่จันจีชักเท้าถอยหลังตามสัญชาตญาณ จนแผ่นหลังแนบติดอยู่กับปีกกานกำแพงเมืองไม่อาจถอยได้อีก

"ทหารและชาวบ้านในหนานจิงทุกคนล้วนต้องพึ่งพาเสบียงอาหาร เหล่านี้ประทังชีวิต แม้ขโมยไปเพียงต้น แต่คนที่ต้องอดอยากก็จะมีจำนวนเพิ่มขึ้นอีกนับสิบ ที่พวกเจ้าขโมยไปมิใช่อาหาร แต่เป็นชีวิตคน!" จู่จันจีเองก็เดือดดาลเช่นกัน เขาเป็นถึงองค์รัชทายาทตำแหน่ง กิจการทั่วหล้าใด ๆ ล้วนเป็นของสกุลเขา มีคนขโมยของตนไปเช่นนี้ เขาก็ยังไม่มียุติโทษหรือ

ได้ยินถ้อยคำตำหนิเช่นนั้น ชายชราก็พูดอย่างเย็นชา "คุณชายเป็นคนฉลาด เช่นนั้นเจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกเราโหม่งกรขวาวเดือนหนึ่งเอาข้าวสารไปเท่าใด แล้วเสบียงอาหารที่พวกขุนนางในเมืองจินหลังแจ้งว่าสาบสูญไปทุกเดือนนั้นมีจำนวนเท่าใด"

จู่จันจีตะลึง สัญชาตญาณสั่งให้เขาหันมองไปทางอวี๋เซียนกับคู่ตั่งหยวน อวี๋เซียนไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับคลังเสบียงจึงออกอาการงุนสนเท่ห์ มีเพียงคู่ตั่งหยวนเท่านั้นที่ถอนหายใจ "จำนวนเสบียงกรุงที่

* มาจากบทกวี 'เว่ยเฟิง-หนุ่ยยักษ์' หนึ่งในบทกวีที่รวบรวมอยู่ในคัมภีร์บทกวี (ซือจิง) เนื้อความเปรียบคนที่รันทาหาเงินผู้อื่นเป็นหนูตัวอ้วนใหญ่ ขโมยผลผลิตของคนที่ยังแข็งแรงมาอย่างเอาเปรียบ

ถูกแทงบัญชีสูญหายนั้นมากกว่าเสียยิ่งที่ถูกขโมยไปหลายสิบเท่า เรื่องนี้ล้วนเป็นการสมคบคิดกันยืมหมวกขโมยกัน"

"ยืมหมวกขโมยกัน?"

จู่จันจีมิใช่พวกเจ้าหน้าที่โง่งมไม่รู้เรื่องราว ทันทิที่ได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยปากออกมาเช่นนั้น เขาก็ตระหนักได้ทันทีให้ผู้อื่นยืมหมวก แต่อีกฝ่ายกลับขโมยกันหมวกไป ความหมายก็คือมีคนใช้เหตุผลปลอมๆ หลอกหลวงยกยอบบัญชีก้อนใหญ่ไป ดูท่าพวกขุนนางใหญ่ในเมืองหนานจิงหมายแอบกักตุนยกยอบเสียยิ่งไว้เอง จึงจงใจปล่อยให้พวกโหนม้งกรชาวเข้ามาขโมย ก่อนจะตกแต่งตัวเลขที่ยักยอกไว้แล้วส่งบัญชีเท็จขึ้นรายงานผู้บังคับบัญชา แทงเป็นบัญชีของสูญหาย

หรือว่าที่พวกโหนม้งกรชาวอยู่ในนครหลวงได้เนิ่นนานเช่นนี้ที่แท้ก็เพราะมีคนจงใจเลี้ยงเอาไว้เป็นแพะรับบาป "ขุนนางละโมภโง่งมฝนตกชี้หมู่ไหลโดยแท้! ข้า...เอ้อ ทางราชสำนักควรจัดการลงโทษพวกเจ้าพร้อมกันทั้งหมด!" จู่จันจียังไม่โ

ชายชราขี้มหยัน "ลงโทษย่อมต้องมีอยู่แล้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่าทุกปีข้าต้องส่งคนให้เขตอึ้งเทียนปีละเท่าไร หัวคน! เพื่อมอบคำตอบให้กับขุนนางใต้เท้าพวกนั้น โทษขโมยเสียยิ่งครั้งต้องใช้ชีวิตคนหักกลบลบหนี้เมื่อทางการได้คำตอบเป็นที่พึงพอใจ บัญชีเหล่านั้นย่อมถูกชำระล้างจนสะอาดเกลี้ยงเกลา"

จู่จันจีสองตาเบิกโพลงปากอ้าค้าง นึกไม่ถึงว่าจะมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ก่อนหน้านี้นี้เขาเคยได้ยินเหล่าอาจารย์ในตำหนักบูรพาบอกว่าขุนนางชั้นผู้น้อยบางห้องที่แอบยกยอบเสียยิ่งอาหาร ครั้นถึงตอนตรวจสอบบัญชีก็ทำการจุดไฟเผาให้มီးหลักฐานอันใดหลงเหลือ ยามนั้นเขายังรู้สึกว่าการกระทำเช่นนี้เหิมเกริมยิ่งนัก นึกไม่ถึงว่ายังมีวิธีการที่

เหนือชั้นยิ่งกว่า เผาคลังเสบียงอย่างมากก็แคบปิดบังความละโมภได้ชั่วคราว ทว่าเยี่ยมหมวกขโมยกันกลับตักดวงผลประโยชน์ได้ทุกปี ที่ต้องเสียก็แค่ชีวิตคนไม่กี่ชีวิตเท่านั้น

"เพียงเพื่อเสบียงอาหารเล็กน้อย พวกเจ้ากลับไม่สนใจชีวิตคน..."

"หุบปาก!"

ชายชราตวาดอย่างเกรี้ยวกราด เขาลากจูงจันจิเข้าไปยังกำแพงเมืองฝั่งในแล้วชี้ไปยังด้านล่างกำแพงเมืองอันมืดดำ "ขอบอกให้คุณชาย เช่นเจ้าได้รู้ หลายปีมานี้ผู้คนที่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือแถบสุสานสกุลหยางนี้ล้วนแต่เป็นผู้ประสพภัย ชาวบ้านอดอยากอพยพหนีตายมาจากหนานจื่อสี่ด้วยกันทั้งสิ้น พวกเขามีจำนวนนับพัน ทว่าแต่ไหนแต่ไรทางการก็ไม่เคยสนใจไถ่ถาม หากพวกข้าโหม้มั่งกรขาวไม่ขโมยเสบียงอาหารมาแจกจ่าย คนพวกนี้คงหิวตายสิ้นแล้ว ทุกปีห้าชีวิตที่ต้องเสียสละ พวกเขาล้วนแต่เป็นผู้กล้าของโหม้มั่งกรขาวที่ยินดีเดินขึ้นหน้าจับสลากรหมายเพียงให้ญาติมิตรของตนมีชีวิตรอดต่อไปด้วยกันทั้งสิ้น"



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3bvproN>